

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

Mandag den 7. september 2009 kl. 16.00**Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra torsdag den 3. september 2009**

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): God aften. Mødet er genoptaget.

Vi skal i eftermiddag fortsætte førstebehandlingen af kommunens budget for 2010.

Jeg har modtaget afbud fra Jette Bergenholz Bautrup og Winnie Larsen-Jensen, der er på ferie, fra Winnie Berndtson, Karin Storgaard, Sikandar Malik Siddique og Majbritt Mamsen, som alle er forhindrede på grund af arbejde. Pia Allerslev, Taner Yilmaz, Jan Andreasen, Frank Hedegaard, Ben Haddou, Kasper Johansen og Katrina Feilberg har meldt afbud på grund af sygdom.

Venstres Gruppe har bedt om, at der indkaldes en stedfortræder for Pia Allerslev, og Lise Helweg er rette stedfortræder.

Socialdemokraterne har bedt om, at der indkaldes stedfortræder for Jan Andreasen, og Stig Ekman er rette stedfortræder.

Jeg skal konstatere, at indkaldelserne er lovlige, og at Lise Helweg og Stig Ekman er rette stedfortrædere. Derfor skal vi byde velkommen til Lise Helweg og Stig Ekman.

(Forsamlingen rejste sig)

Mens I finder jeres pladser, så vil jeg gå videre med indledningen og sige, at der til mødet i aften er udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne, og de indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er anført. Talerrækkefølgen er udformet, så de tilmeldte talere er samlet efter de emner og udvalg, som medlemmerne har angivet ved tilmeldingen. Dette skulle sikre en mere sammenhængende debat.

Borgmestrene vil, i det omfang de ikke allerede har talt som deres partis budgetordførere i torsdags, tale som den sidste taler inden for de enkelte udvalgs områder. De borgmestre, der har talt i 1. runde som ordførere, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil på det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligele-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

des kunne trykke sig ind på det elektroniske system. Det vil i lighed med tidligere år være muligt at indtegne sig for en kort bemærkning i 1. runde.

Det var, hvad jeg havde at sige til indledning. Og så giver jeg ordet til den første taler på listen, og det er ikke, som der står på jeres liste, Wallait Khan, men vi går over til børne- og ungeområdet, og det er Cecilia Lonning.

Cecilia Lonning (V): Venstre... (*Højttaleren svigter*)... med målsætningen om, at det skal være sjovere, billigere og bedre at være københavnere. Det gælder også de københavnske forældre, der ikke har haft meget at juble over de sidste par år.

For det første skal det altså være sjovere og bedre at være forældre i København, og for os at se kræver det en indsats i forhold til følgende områder:

Vi vil have genindført en reel pasningsgaranti, og indtil det er helt på plads, vil vi kræve en rabat til de forældre, der ryger ud over 4-kilometers-grænsen, så de bliver kompenseret for, at den kommunale ydelse ikke er i top. P.t. er det jo sådan, at pasningsgarantien er mere formel, end den er reel, og mange forældre oplever, at deres ønsker og behov tilsidesættes. Som et lille plaster på såret ønsker vi derfor at lade forældrene slippe med en reduceret takst i de måneder, hvor de må rejse på tværs af byen for at få deres børn passet.

Vi vil også hurtigst muligt have genindført garantien for, at vuggestuebørn kan fortsætte i børnehavedelen af de integrerede institutioner, og er derfor indstillet på at afsætte midler til en bufferpulje til afhjælpende foranstaltninger, f.eks. udflytterbørnehaver og busser og pavilloner.

På skoleområdet ser vi gerne en fortsættelse af de mest succesrige tiltag inden for Faglighed for Alle, især læseindsatsen og fagolympiaderne, ligesom vi skal have sikret den fortsatte finansiering af Bellahøj og deres idrætssatsning.

Der er også områder, hvor der kan sættes langt bedre ind, ikke mindst i forhold til de fagligt stærke børn. Her vil vi gerne finde finansiering til at afvikle ekstra timer for de særligt motiverede og begavede børn.

Endelig vil vi gerne afsætte midler til at få indført sprogscreening ved skolestart.

Herudover skal det som nævnt være billigere at være forældre. Venstre går ind for en opbremsning i taksten for at få passet børn i København. Det betyder samtidig, at finansieringen af de tiltag, som jeg netop har skitseret, må og skal findes inden for de nuværende økonomiske rammer. Vi vil derfor gennemføre en række tiltag, så vi kan spare penge og frigøre ressourcer, som i stedet kan kanalisere-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

res over i bedre børnepasning og højere faglighed i skolerne. Bl.a. vil vi gerne se på administrative besparelser både i den centrale forvaltning og ude i marken. I Odense har man gennemført områdeledelse med stor succes med BUPL som medspiller. Hvorfor skulle det ikke kunne lade sig gøre i København?

Vi vil også revurdere den måde, som vi i dag giver tilskud til daginstitutioner og fritidshjem på. Vi kan spare mere end 100 mio. kr. om året på de ekstra tillæg, som vi giver til daginstitutioner med trapper, på to matrikler osv., og det skal der ryddes op i. På samme måde skal der ryddes op i de særattaler, som er lavet på skoleområdet, f.eks. i forhold til heldagsskolerne, som er alt, alt for dyre i forhold til de almindelige skoler.

Lad mig til sidst sige et par ord om de fysiske rammer, som vi byder Københavns forældre.

På daginstitutionsområdet mangler der som bekendt en lang række vuggestuer og børnehaver. Venstre vil gerne bygge nye institutioner, f.eks. via OPP-samarbejdet, og vi vil gerne bygge mere fleksibelt, end man gør det i dag.

På skoleområdet er behovet for genopretning stadig enormt. Den hidtidige genopretningsplan nærmer sig sit udløb, og hvis efterslæbet skal indhentes, skal vi næste år afsætte næsten 100 mio. kr. alene på skoleområdet.

Lad mig runde af med at understrege, at det er en mærkesag for Venstre, at vi sikrer forældrene en nemmere hverdag, og at vi kan garantere dem, at det er både trygt og fagligt forsvarligt at sende børnene i byens folkeskoler.

Tak for ordet.

Rikke Lauritzen (Ø): Enhedslistens budget for børne- og ungeområdet skal i år handle om den delte by, om de områder, hvor ikke alle børn på grund af strukturerne i vores by har samme muligheder for at få opfyldt deres behov, hvad enten det drejer sig om overordnede strukturer i samfundet, som er skyld i, at børnene fra starten har et ulige udgangspunkt, eller det drejer sig om en skæv prioritering her fra Rådhuset af. Det mener vi ikke er værdigt for vores by, og det skal der gøres noget ved i budgettet for 2010. København skal være kendetegnet ved en storby med en respekt for børn og unges hverdag, for det gode børne- og ungdomsliv og deres kulturfællesskaber.

Rigtig mange børnefamilier i København er dybt frustrerede over, at kommunen ikke kan tilbyde pasning til deres børn. Og hvad værre er, så har der gennem snart halvandet år udspillet sig et absurd teater, hvor centrale spillere her på Rådhuset blot skyder aben fra sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Enhedslisten er lige så træt af dette som de københavnske familier, og vi gider sådan set ikke diskutere skyld og ansvar længere. De manglende pladser skal findes, og det kan kun gå for langsomt.

Københavnerne får flere børn, og de flytter ikke i samme grad som tidligere fra byen. Hvorvidt det er frivilligt eller tvunget af omstændighederne, er sådan set ligegyldigt. Som politisk ansvarlige for byen skal vi da være glade for en by med børn. Det giver liv og kvalitet, og det er tragisk, at vi ikke kan skabe rammerne for en attraktiv by for børnefamilierne.

Vi ønsker en langsigtet plan med fleksible løsninger, så vi fremover langt hurtigere kan imødekomme skiftende behov for forskellige institutionspladser, en plan, der én gang for alle kan forhindre, at det bliver nødvendigt at sætte ind med serviceforringelser, som ellers har været løsningen fra et flertal af Borgerrepræsentationen: opnormeringer, tidlig indskrivning og en ophævelse af garantien for, at vuggestuebørn i integrerede institutioner automatisk kan forblive i institutionens børnehave, når de når den rette alder.

Budgettet for 2010 er også budgettet, hvor den obligatoriske mad i daginstitutionerne skal sikres. Uagtet at loven om obligatorisk mad startede ud som umanerligt dårligt lovarbejde fra Christiansborg, så glæder vi os over, at det nu – endelig – bliver muligt at sikre alle københavnske børn sund og ordentlig mad i løbet af de mange timer, de er i kommunens varetægt. God mad i daginstitutionerne er en fornuftig og tidlig indsats i den brede, borgerrettede sundhedsfremme og dermed i kampen mod livsstilssygdomme. Maden skal være en del af det pædagogiske arbejde i institutionerne, hvor det gode børneliv handler om at lege, lære, vokse og trives. Ordentlig mad er en del af den basale omsorg og derfor også en af forudsætningerne for det gode børneliv.

Samtidig kan maden i institutionerne være en god hjælp for de mange forældre, som har problemer med at få familie- og arbejdsliv til at hænge sammen, en god ide for de ressourcestærke, travle familier, som slipper for at bruge tid på madpakkerne og i stedet kan være sammen med deres børn. Og en god ide for de mindre ressourcestærke familier, hvor madpakken måske ikke altid er en prioritet, eller hvor der ikke er råd til at sørge for den rette nærende kost.

Derfor skal den københavnske madordning heller ikke være en discountløsning. Enhedslisten ønsker selvfølgelig den fulde forplejning til både vuggestuer og børnehaver, og vi mener også, det er realistisk. Efter at regeringen og Dansk Folkeparti med KL-aftalen endelig har indrømmet, at deres lov var pinligt underfinansieret, ser det ud til, at vi i København blot mangler 7 mio. for at kunne sikre alle børnene et ordentligt måltid. Det er Enhedslistens intention, at de skal findes i de kommende forhandlinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Den fælles indsats her i Borgerrepræsentationen for en sikker by, som startede tilbage i foråret 2008, er noget af det, jeg er allermest stolt af ved denne periode. Efter urolighederne i vinterferien 2008 har alle involverede forvaltninger og politikere taget deres opgave seriøst og vist, at vi i Københavns Kommune godt kan samarbejde på tværs af forvaltninger og politiske skel. Og arbejdet lykkedes, hverken i den efterfølgende efterårsferie eller vinterferie gentog balladen sig.

Den banale løsning var at holde åbent for klubber og fritidstilbud. Når børnene havde et sted at være, kedede de sig ikke og var heller ikke nødt til at hænge ud på gaden. Det lyder banalt, men også logisk, synes jeg, og derfor skal det selvfølgelig sikres også fremover og også ud over skoleferierne. Enhedslisten ønsker en udvidelse af klubbernes åbningstid. Ligeledes vil vi samtidig sikre, at alle børn får mulighed for at komme i klubberne.

Fattigdomsundersøgelsen, som Enhedslisten tog initiativ til, viste, at vi i København har børnefamilier, hvor det kan være svært at få råd til, at børnene kan deltage i fritidsaktiviteter på lige fod med deres kammerater. Det må og bør ikke finde sted i vores by, og vi ønsker derfor, at det succesfulde forsøg med kontingentfrie klubber bliver en realitet for alle de københavnske klubber. Også selv om det kan forekomme ufatteligt for visse dele af denne sal, at der ikke skulle være råd til at betale de godt 50 kroner ekstra om måneden, er det et faktum, som Enhedslisten ikke har tænkt sig at tie stille om.

Statsministeren udtalte ved sin tiltrædelse, at hans søn ikke skulle opleve arbejdsløshed for hans generation. Jeg skal ikke kunne sige, hvordan det går med statsministerens søn, men resten af generationen ser det knap så godt ud for. Mange unge københavnere står over for et mareridt, antallet af unge, der står uden praktikplads, er tordnet i vejret, og i dag står tusinder uden praktikplads. Det er spild af mennesker, spild af ressourcer, og det er farligt. Vi ved, at hvis man først bliver skubbet ud, bliver det mere end almindelig svært at komme tilbage igen.

Ledigheden blandt 16-29-årige er steget med 29 pct. for kontanthjælpsmodtagere og 43 pct. for dagpengemodtagere siden sommeren 2008, på ét år. Det er vanvittige tal.

Samtidig er antallet af praktikaftaler faldet stærkt, og frafaldet på ungdomsuddannelserne er fortsat højt. På f.eks. erhvervsuddannelserne udgør frafaldet knap en tredjedel. Frafaldet sker typisk, fordi de unge mangler de nødvendige faglige, personlige og sociale kompetencer for at gennemføre en uddannelse. Den stigende ledighed for denne aldersgruppe vil blot marginalisere disse unge yderligere, og det er helt uforeneligt med Enhedslistens vision for de københavnske unge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Derfor ønsker vi selvfølgelig, at der bliver afsat penge i budgettet til, at den fælles indsats, som hidtil har fundet sted i de to ansvarlige forvaltninger, børne- og ungdomsforvaltningen og beskæftigelses- og integrationsforvaltningen, kan fortsætte.

Afslutningsvis vil Enhedslisten gerne hjælpe børne- og ungdomsborgmesteren lidt på vej. Vi har jo noteres os, at han har lanceret et løfte her til kommunalvalget om tolærerordning for de mindste skoleklasser. Det har vi som sådan ikke noget imod, det har været et Enhedslisteønske i årevis. Og med det strukturforlig, som borgmesteren selv stod i spidsen for for 2 år siden, hvor loftet for antal elever i klasserne blev hævet voldsomt, er det i høj grad blevet nødvendigt med flere voksne i klasserne for at sikre den ro, der er helt afgørende for, at ingen børn overlades til sig selv. Skal vi forbedre de københavnske unges resultater, hvor 49 pct. ikke kan læse tilfredsstillende, når de forlader skolen, så er det pinedød nødvendigt, at der gøres noget.

Enhedslisten er imidlertid et realistisk parti, og vi har noteret os den læremangel, som er en realitet i øjeblikket. Ifølge Danmarks Lærerforenings undersøgelse for 2009 er læremanglen steget med 22 pct. fra 2008 til 2009, og folkeskolen mangler nu lærere til over 2.700 lærerstillinger svarende til 5,6 pct. af alle lærerstillinger. Københavns Kommune ligger lige netop under gennemsnittet og er derfor ikke helt så hårdt ramt som andre kommuner. Men det er stadig utopi at forestille sig, at vi vil kunne skaffe en ekstra lærer i alle de mindre klasser i København.

Derfor ønsker vi i stedet at oprette et pilotprojekt med undervisningsassistenter. Det kunne være lærerstuderende, det kunne være pensionerede lærere, som stadig har lyst til at bevare en kontakt til folkeskolen, som de har haft stor succes med i både Sverige og Finland, men det kunne også være i form af fleksjobordninger for folk, som af forskellige årsager ikke længere kan magte deres tidligere hårde fysiske arbejde, men som sagtens kan yde en indsats i form af mere voksentilstedeværelse i skolerne. Det mener vi er et langt mere realistisk ønske end at skulle vente på, at der bliver uddannet flere lærere.

Alt i alt ønsker vi et budget, som retter op på den strukturelle ulighed, som også rammer de københavnske børn. Vi ser frem til forhandlingerne med håb om, at der er velvillighed fra de andre partier til at imødekomme vores ønsker.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: Jeg er glad for, at vi i København i modsætning til så mange andre byer, vi plejer at sammenligne os med, fører stort på point i børneboom. Vi oplever en vækst i børnetallet, som vi skal tilbage til 2. verdenskrig for at se lignende. Forestil jer, det var anderledes, fo-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

restil jer, at der ikke blev født børn i byen, at alle børnefamilierne var flygtet til omegnskommunerne – så havde vi problemer.

Skal København være en god by, så skal der være plads til alle og især til dem, hvem fremtiden tilhører. Vi skal glæde os over de mange nye børn, og vi skal gøre os umage for at give dem og deres forældre en god start på tilværelsen.

Vi fik for nogle år siden gjort op med ventelisterne, da vi lavede børneplanen. Vi erkendte dengang, at der ingen gode årsager er til ventelister, kun dårlige undskyldninger.

Nu sidder vi desværre igen i suppedasen. Men ærlig talt, jeg mener, at vi skal holde op med at skændes om, hvem der regnede forkert hvornår og hvorfor vi ikke i tide fik sat penge nok af. Det gider københavnere ikke høre på længere. De vil se løsninger, og de vil se dem fra os.

I en tid, hvor arbejdspladserne bliver færre, har vi ikke brug for at gøre arbejdsstyrken mindre mobil, ligesom det ikke ligefrem hjælper på CO₂-udslippet, hvis hver anden lille københavnere skal busses til Nordsjælland og tilbage igen. Vi har ikke brug for flere fikse ideer og fantasifulde forslag. Der findes ingen mirakelkur eller trylleformular, som giver samme kvalitet til halv pris.

Derfor mener jeg heller ikke, at forslaget om en speciel kompensation til forældre, der får plads uden for 4 km, er en god ide – rimeligt måske, ligesom daginstitutionerne i virkeligheden burde være gratis. Men jeg mener, at vi først og fremmest skal bruge den pose, der sættes af til børneområdet, til hurtigst muligt at få genetableret 4 km-grænsen og det gammelkendte serviceniveau, som vi var nogle, der fik gennemført i børneplan I.

Vi skal bygge, og vi skal bygge fleksibelt og ordentligt. Vi er hverken 50 pct. dyrere eller dummere end andre. Vores pladspriser er højere, ja, og det er der forklaringer på. Mange små institutioner og mange udflytterinstitutioner, højere løn er nogle af dem. Vi skaber pladser i en storby, og det er nu engang dyrere end på en mark i Jylland.

Men selvfølgelig kan vi blive mere effektive. Vi har sammenlagt 97 institutioner til 43. Vi har nedlagt 2 skoler og sammenlagt 10 skoler til 5 nye. Det var, hvad vi for 2 år siden kunne blive enige om i denne sal. Vi skal endnu videre ad den vej.

Jeg hører enighed i salen, som går på, at vi fremover skal bygge mere fleksibelt, samtidig med at vi udnytter den kapacitet, vi har, så godt som overhovedet muligt.

Men vær nu sød at huske på, at besparelser er som korn: Vi kan ikke høste, før vi har sået.

Et budget kigger i sagens natur fremad, og det vil jeg gøre om lidt. Men jeg vil også benytte lejligheden og talerstolen til at rose og takke de 18.000 medarbejdere i børne- og ungdomsforvaltningen,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

der på 4 år har gjort det umulige. I denne Borgerrepræsentations periode har vi sat øget fokus på fagligheden i Københavns folkeskoler, samtidig med at vi har moderniseret organisationen og fået styr på budgettet.

Børne- og ungdomsforvaltningen er gået fra at være en rodebutik til en veldrevet og struktureret virksomhed. Det har været hårdt, det har krævet en skrap økonomisk og administrativ medicin, og det er kun sket, fordi der er så mange dygtige lærere, pædagoger, ledere og administrativt personale, der hver dag knokler for børnene i byen.

Vi har udskiftet direktionen, vi har nedlagt 46 administrative årsværk, vi har slanket ledelsen, vi har skabt et nyt system til styring af økonomien på Rådhuset og i de enkelte institutioner. Vi har sat handling bag ordene om afbureaukratiseringer, så bestillinger kun flyder ud til institutioner og skoler en gang om ugen.

Vi har Deloitte's ord for at være gået fra det dybt kritisable til at ligge i midterfeltet i kommunen. Den økonomiske skude er vel at mærke blevet vendt, samtidig med at vi har gennemført Faglighed for Alle med læsepolitik, efteruddannelse af lærere, lederudvikling, markant styrkelse af skole-hjem-samarbejdet, 3 heldagsskoler, konfliktmæglere, socialrådgivere på folkeskolerne, målrettet fokus på elevernes tryghed og trivsel, profilskoler, skoler, der hver især satser ekstra hårdt på eksempelvis naturvidenskab, klima, idræt, musik og mad, for blot at nævne nogle af de initiativer, vi har gennemført i Faglighed for Alle. Det er sket samtidig med, at vi bygger og renoverer nedslidte faglokaler, skoletoiletter og udearealer, så nu skal de usande historier om rod og kaos forstumme.

Vi har stadig mange udfordringer foran os, og vi har brug for medarbejdernes støtte og engagement.

Det budget, vi vedtager i år, bliver en ny Borgerrepræsentations vigtigste arbejdsredskab. Efter nytår vil mange medlemmer være skiftet ud, men vi, der sidder her i dag, har flere års erfaringer i at vide, hvor skoen trykker værst. De erfaringer skal vi bruge, så vi giver det nye BR de bedst mulige arbejdsbetingelser.

Men københavnere skal også kende os på vores visioner om det fremtidige København. Og når det kommer til folkeskolen, er de fra SF krystalklare: Folkeskolen er den vigtigste skaber af sammenhængskraft, vi har i vores by. Folkeskolen skal være alle forældres førstevalg, og folkeskolen skal give alle børn lige muligheder for at bruge deres evner uanset baggrund. Faglighed for Alle har bragt os en del af vejen, men vi har brug for nye ideer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

I SF vil vi kæmpe for tolærerordninger i de små klasser i dansk og matematik, fordi vi tror på, at starten er enormt vigtig, og fordi det siger sig selv, at der ikke er tid til individuelle hensyn til 24 elever på én gang i løbet af 45 minutter. Vi tror på, at hvis vi forbedrer skolestarten, så forbedrer vi adgangseresultatet, og vi mindsker den store udsivning til privatskolerne, der hindrer, at vi mødes på kryds og tværs af sociale klasser og etnicitet.

Københavnmodellen for integration har ligesom Faglighed for Alle bragt os et stykke af vejen, men også her har vi brug for nye metoder for at bringe os til det næste niveau. Vi har i Børne- og Ungdomsudvalget brugt forsommeren på at forhandle, og der er enighed om, at vi skal have flere skoler i spil, at alle skal løfte, hvis opgaven skal løses.

I SF mener vi, at alle børn skal sprogtestes og fordeles, at ikke alle tosprogede børn har brug for støtte, og at ikke alle etnisk danske børn kan klare sig uden.

Integration handler for os ikke kun om etnicitet, men om, at alle skoler skal tage del i opgaven med at få løftet de elever med færrest ressourcer, social integration, om man vil. Skal alle skoler det, så kræver det nybyggeri, så vi skal huske kapaciteten til integrationen, når vi skal forhandle anlægsinvesteringer.

Vi får ikke alt på én gang. I SF er vi økonomisk meget ansvarlige, men retningen skal være den rigtige, og udmeldingerne til københavnere skal være ærlige. I SF glæder vi os til forhandlingerne om budgettet, og vi glæder os især til det kommende arbejde.

Tak for ordet.

Simon Strange (A): Det her skal også handle lidt om kultur- og fritidsområdet.

Socialdemokraterne vil gerne indlede med at takke for eller bemærke, at der var fra alle partierne er tilkendegivelse af, at selv om det var et smalt budget rent økonomisk, vi går ind i i år, så skal der selvfølgelig også være områder, som bliver prioriteret på kultur- og fritidsområdet.

Nogle af de ting, vi gerne vil kigge på, det er de mange bevillinger, som stopper. Der er igennem de sidste par år afsat nogle penge til ting, som københavnere nu tager for givet, såsom filmfestivaler, Golden Days-festivaler, brugerbestyrelsernes penge ude på de enkelte idrætsanlæg til små renoveringer osv. Det er penge, der stopper i år, og det er jo relativt uhensigtsmæssigt, i og med at det selvfølgelig ligger i borgernes forventninger, at de her ting fortsætter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Det må være et mål, om end der ikke kommer mange penge på kulturbudgettet, at i hvert fald de bevillinger får lov til at fortsætte. Det er sådan set også noget af det, som jeg hørte fra de øvrige ordførere i torsdags. Det vil vi i hvert fald meget gerne kigge på.

En anden ting, som er naturlig for os at kigge på, som følger op på vores politik gennem de sidste i hvert fald 4 år, er renovering af idrætsanlæg og alle vores øvrige bygninger i porteføljen. Vi har sådan set ganske enkelt lovet københavnernes at rette op på det, vi har sådan set ganske enkelt ikke råd til at lade være, og det vil være for dumt ikke at bruge penge på at renovere vores bygninger, sådan at københavnernes kan mærke, at de får noget for deres penge frem for at lade bygningerne stå og forfalde.

Vi må også erkende, at vi nok må gå ind og kigge i overslagsårene for at finde råd til de store gældsposter, vi har på vores genopretningsplan. Men jeg er sådan set også af den opfattelse, at det var det, som de øvrige partier italesatte i torsdags, så mon ikke vi kan finde ud af det.

Det blev også nævnt fra især Venstre, der kommer på banen med ideer omkring salg af porteføljen. Vi synes, det er spændende at kigge på, og vi glæder os til, at Venstre tager en pose penge med til forhandlingsbordet og illustrerer, hvordan vi kan bruge pengene. Vi har i hvert fald mange prioriteringer i forhold til handicapområdet og netop genopretningsplanen i det hele taget, og vi skal nok få brugt de penge, der måtte kunne komme på bordet, til fornuftige investeringer for københavnernes.

Den sidste del handler sådan set om, at vi skal have mere ud af det samme. Der kom rigtig mange indlæg i torsdags om ting, man gerne vil, både fra De Radikale, Konservative og SF, ja, der var sådan set ikke et parti, der ikke nævnte, at vi gerne skal have mere aktivitet i byen. Man ville gerne have mere aktivitet i byrummene i forhold til at bruge boldbaner og svømmehaller, skoler osv., og i det hele taget se den levende by, som vi også har igangsat fra i starten af perioden omkring Gang i København.

Det, som er væsentligt for os, er, at vi sådan set tænker i tilgængelighed, og at vi tænker områderne sammen. Hvad kan BUF tilbyde eller arbejde sammen med omkring åbne skoler, boldbaner og svømmehaller, sådan som vores ordfører, Anne Vang, nævnte her på talerstolen i torsdags. Ja, hvad kan SOF med motion til de ældre og aktiviteter i de ældres haller, når de ikke bruger dem. Det er noget, vi også har snakket om tidligere her i Borgerrepræsentationen. Mon ikke det er i år, vi skal have fat i, hvordan vi kan komme videre for en billig penge og få mere ud af det samme af det, vi har i forvejen.

Det er sådan set noget, vi kan gøre på alle områderne, og det tror jeg er en af de veje, vi skal komme ind og finansiere, hvis man kan sige det sådan, nogle af de tiltag, som vi skal have på kultur-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

området. Selvfølgelig skal de kommende år også være år, hvor der sker endnu mere ude i det københavnske liv.

Men det må være ordene fra os på denne her vej. Altså bevillingerne stopper, reoveringen af idrætsanlæg, kigge på salg af portefølje og få mere ud af det samme, er vores oplæg til kulturområdet.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg kan se, at hele kampagnesekretariatet med en mulig overborgmester sidder i logen, og det kunne jo give anledning til, at man sagde meget lidt her fra talerstolen, for der er jo ingen grund til at give gode ideer til Socialdemokraterne. Men alligevel skal de nok finde ud af det hen ad vejen.

Jeg kunne godt tænke mig sådan blødt at starte op omkring bandeproblematik, som mange har talt om her i den senere tid. Jeg har bemærket mig, at mange af de forslag, der blev lanceret fra flere forskellige partier i sidste uge, slet ikke indeholdt nogen af de nødvendige løsninger, brugen af nogle af de knapper, som vi faktisk kan trykke på. Det, vi snakker om, ud fra spørgsmålet om, hvordan får man børn og unge engageret med et eller andet fornuftigt i stedet for noget tåbeligt.

Det mest logiske, da vi nu er en kommune, er selvfølgelig at kigge på de institutioner og de faciliteter, vi faktisk har. Der kan man jo godt undre sig over, at det ikke er et hovedkrav, at alle institutioner selvfølgelig, jeg tænker på idrætsanlæg, jeg tænker på biblioteker, jeg tænker på kulturhuse, jamen hvorfor udvider man ikke massivt åbningstiden. Vi har de kommunale bygninger, der er et driftsproblem her, det er reelt, men vi har bygningerne. Vi prøver altid at finde nye løsninger andre steder, hvor vi så skal finde nye driftspenge til uden at integrere, undskyld mig, vores løsninger sammen med det, der er det faste arbejde, herunder selvfølgelig også skoler og klubber osv.

Et af de store spørgsmål, som Simon Strange også var oppe og tale for, det er selvfølgelig renoveringsproblematikken. Det er sådan, at alt det ekstraordinære renoveringsarbejde faktisk udløber med det her år, og det betyder, at vi kan forudse, at vores bygningsmasse vil henfalde endnu en gang, hvis man ikke går i gang med reoveringen. Det er jo reovering såvel af idrætsfaciliteter som af kulturhus, biblioteker og skoler osv. Alle herinde i Borgerrepræsentationen har hørt en million gange og ved, at det er dyrere at lade bygningerne forfalde kontra at investere i at vedligeholde dem og udvikle dem. Men problemet er altså, at for så vidt er der ingen penge i udgangspunktet til det.

Det var den første sag, jeg mener, det næsten er umuligt at komme uden om i forbindelse med budgettet her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Den anden handler om noget, vi har snakket om her i ganske lang tid. Det handler om en ny skole ude i Ørestad City. Planen er lavet, det hele er tegnet, og ideen var jo, at de kære ørestadsborgere også skulle have et bibliotek, i denne her forbindelse et integreret skole- og folkebibliotek. Der er som sagt ingen penge til det, så bygherren, borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, som overhovedet slet ikke nævnte det lille problem, sidder bare og venter på sammen med embedsmændene, jamen hvad beslutter vi herinde i forsamlingen.

Det er fuldkommen perspektivløst, hvis man ikke følger, i forlængelse af alle de diskussioner, vi har haft herinde, og selvfølgelig siger, vi bliver nødt til at investere til denne her fremtid, hvor der er tilbud i de enkelte bydele, som er bredspektrede. Ørestaden lider, kan man roligt sige, ikke af en overflod af tilbud.

Den tredje ting er idrætshaller ved nye skoler. Det er en diskussion, vi har haft i flere omgange herinde i denne periode, og hvor jeg da på Enhedslistens vegne kan sige, at vi opfatter det som et fantastisk fremskridt, at det sammen med andre gode kræfter herinde er lykkedes at nå frem til, at når man bygger en ny skole, så sikrer man selvfølgelig, at man ikke bygger gammeldags gymnastiksale, men man bygger enten mindre eller større idrætshaller, som så gør, at lokalområdet uden for skoletiden også får anledning til at anvende denne hal til udfoldelse.

Der er ingen penge sat af til idrætshaller ved de nye skoler. Der var ikke til Ørestad City, der er heller ikke til Ørestad Syd, der er heller ikke til skolen ude i Sydhavnen. Det er selvfølgelig ikke investeringer, der falder i ét hug, det er over nogle flere budgetår, så det burde kunne klares. Men det er centralt i forhold til, at vi endelig i Borgerrepræsentationen næsten i fællig har udviklet en politik omkring behov og service i forhold til borgerne, og hvis man ikke engang kan holde fast i det, jamen så kan man ikke ret meget.

Jeg kan så undre mig over, at jeg ikke erindrer, at borgmester Bo Asmus Kjeldgaard med ét ord nævnte denne lille delikate problematik i øvrigt.

Se, det var de alvorlige ting, man ikke kan komme uden om. Så er der alle hullerne, som Simon Strange også var oppe og tale om, og det er rigtigt, der er huller. Jeg vil bare gentage, men tilføje et enkelt lille hul, Simon Strange måske ikke har været opmærksom på eller ikke har ønsket at nævne. Det er Projektrådgivningen, som jo har levet denne her omtumlede tilværelse, at hvert år kommer der nogle og siger, nej, nu må vi lige vurdere kommunens samlede integrations- og foreningsindsats og bla-bla-bla, og så får de et år. Det har stået på, jeg ved ikke, om det er 3-4 år nu. Men det hul er åbent som sagt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Ud over det er det rigtigt, festivals af forskellig art, heller ingen penge, brugerbestyrelser osv., faktisk er der ret mange. Men det er ikke betragtelige beløb, vi snakker om her, det er mindre beløb. Det skal lukkes, fordi det er en integreret del af, ja, både det kulturliv og det fritidsliv og oplevelsesliv, som faktisk finder sted her i byen.

Så vil jeg lige sige et par ord om trusler, for huller, der skal lukkes, ja, regeringen kan jo hjælpe med til at skabe nogle huller, hvor der kun er os tilbage til at lukke dem. Jeg tænker her på selvfølgelig vores teatre, og jeg tænker på de regionale spillesteder. Hvis det ender sådan, at finansloven går igennem sådan, som den er forelagt, indebærer det jo en total udhuling af driftsgrundlaget for de her institutioner.

Vi kan jo ikke tage højde for det på forhånd, jeg gør bare opmærksom på det, for i betragtning af den almindelige krise, som også er visse steder inden for kulturområdet, så kan man roligt forestille sig, at der kan komme sager op undervejs i 2010 og 2011 netop på grund af den manglende prisfremskrivning af deres drift.

Til allersidst så vil jeg nævne, at vi i Enhedslisten godt ved, at der er grænser for, hvad vi kan kræve, ja desværre. Vi har masser af ideer, jeg skal nok komme frem med dem i forbindelse med budgetforhandlingerne. De rækker lige fra nyt havnebad ude ved Sluseholmen til mindre næridrætsanlæg, til gastårnet i Valbyparken, som vi skal købe for at kunne have dispositionsret over det osv. Jeg er godt klar over, at alle de andre partier ganske udmærket er klar over, hvor mange fremragende og visionære forslag, der faktisk ligger og er klar på hylderne til at blive taget ud og komme med i budgetpakken for næste år.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Jeg vil gerne takke Enhedslistens Jens Kjær for, at han giver mig lejlighed til noget, som man alt for sjældent har lejlighed til, nemlig at citere sig selv.

Sagen er den, at Jens Kjær er oppe her og sige, at idrætsanlæggenes åbningstider skal udvides, der skal være flere rekreative tilbud til unge mennesker, så de ikke hænger på gaden. Jeg kunne ikke være mere enig med Jens Kjær, og jeg undrer mig også en lille smule, hvorfor det skulle fremstå som værende i opposition til Socialdemokraternes budgettale. Det var mig, der holdt den, derfor er jeg ganske bekendt med indholdet, og jeg citerer nu mig selv:

"Det er vigtigt for os at udbygge fritidstilbuddene til de unge, så de har et alternativ til at hænge på gaden."

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Så går jeg videre og fortæller en lille historie om Jesper Christensen, vores udmærkede gruppeformand, der går forbi svømmehallen i Tingbjerg i en weekend, opdager, at den er lukket, og at der står nogle unge mennesker og hænger på gaden lige udenfor. Jeg siger, for kun 5 mio. kr. kan vi åbne 40 skolers idrætsanlæg i weekenderne, det skal vi da gøre.

Jeg taler om fritidsklubber og åbningstider og slutter med at snakke om åbningstider i idrætsanlæggene, og nu kommer mit andet citat af mig selv:

"Det er vigtigt at udbygge og vedligeholde idrætsanlæggene i København, men det er endnu vigtigere at udnytte dem, vi allerede har, ordentligt."

Så altså, vi er rørende enige, og jeg glæder mig til, at den enighed forhåbentlig kan bringe et resultat i budgetforhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Bjarne Fey (F): Der er sådan set ingen grund til at vente 4-5 timer på at sige, at SF sådan set i hovedtræk er enig med de to foregående ordførere på kulturområdet og sådan set også i Anne Vangs bemærkninger her. Vi er meget enige i de her ting.

Man kan godt sige, er det ikke Hartvig Frisch, der sagde: Kultur er vaner – og som Jens Kjær siger, vi skal jo sørge for, at de dårlige vaner bliver til gode vaner. Det er det, Kultur & Fritid kan, de kan gøre dårlige vaner til gode vaner.

Så lad os se at bruge så mange af de penge, vi nu kan, til det her. Vi er fuldstændig enige i de prioriteringer, der bliver lagt for dagen her. Vi bliver nødt til at fortsætte vores renovering, ikke kun på idrætsområdet, men sådan set også i bibliotekssektoren og af medborgerhusene.

Vi har hængepartier, bl.a. på Blågårds Plads med en stor ting der. Vi er også enige i, at vi ikke skal stå stille fuldstændig, nej, lad os lige køre tilbage til Blågårds Plads, der er også lige Solvang, Urbanplanen, der er lige Tingbjerg, som er tre udsatte områder, som vi nok bliver nødt til at have ekstra fokus på i den kommende tid. Det synes jeg, man skal have med i spejlet. Ørestad Bibliotek, det er rigtigt. Og så skal vi have fokus på bevillinger, der stopper. Det er vi helt, helt enige i.

Jeg tror, hvis der endelig er nogle småpenge i overskud i det her, så har SF nogle småønsker her. Det kunne være f.eks. at få gang i den artistuddannelse, som staten er så vrangvillig med at komme i gang med. Kunne vi lave en sponsoraftale, som man gør i Fredericia med musicaluddannelsen derovre, så vil det være helt fantastisk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Kunne vi komme i gang med at få lukket hele Amager Kulturpunkts-kabalen dernede, så det fremstår som et ordentligt kulturcenter, som vi kan være glade for på hele Danmarks vegne og Københavns vegne, kunne vi endelig måske også komme i gang med at diskutere Sundbyøsterhallen, så ville det være rigtig, rigtig fint.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Så går vi over til en ny række.

Ikram Sarwar (A): Jeg kan høre, der er ønsker nok på forskellige områder. Det, jeg vil tale for her, det er sådan set folkesundhed og de ældre. Jeg vil sådan set gøre det rimelig kort, fordi vi ved jo alle sammen, at vi ikke har ret mange penge at gøre godt med i år.

Derfor så mener jeg, at umiddelbart kan det virke, som om folkesundhed og ældre er et område, man sådan set kan have som andenprioritet, hvis man kan sige det på den måde, men jeg mener, at det er utrolig vigtigt med folkesundhed i København, at vi har fokus på det hvert år, og det skal vi fortsætte med til næste år.

Jeg mener, det er vigtigt at vide, at det er rimelig alarmerende, at folkesundheden i de enkelte bydele i København er vidt forskellig. Som sidste år er vi stadig væk i den samme situation, at der er bydele i København, hvor middellevetiden er langt under de andre bydeles. Det er lidt tankevækkende, at inden for kommunens grænser har vi bydele, som har en middellevetid, som kan sammenlignes med eksempelvis Albanien eller andre østeuropæiske lande. Så har vi naturligvis også bydele, hvor middellevetiden og sundhedstilstanden er sammenlignelig med de nordsjællandske rige kommuner.

Derfor mener jeg faktisk også, at ideen om først og fremmest sundhedscentre, men nu videreudviklet til sundhedshuse, skal prioriteres ret højt. Det er også en af grundene til, at vi allerede i år kommer til at se to sundhedshuse på Vesterbro og på Amager.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi fortsætter den linje, så vi sådan set på sigt i hvert fald kan få sundhedshuse til hver bydel i Københavns Kommune, fordi det er ret vigtigt, at borgerne i København ved, at vi har én indgang til folkesundhed, og det er de her sundhedshuse, som kommer til at indeholde alle de her tilbud, som man har behov for. Det kan være sundhedscentre, det kan være sygeplejeklinikker, det kan være fysioterapi, det kan være kiropraktor, og det kan være åbne tilbud til borgerne i København, så de kan optimere deres hverdag og forebygge mange af de her kroniske livsstilssygdomme, som faktisk mere eller mindre er en bombe under vores samfund.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Vi ved, at hver gang der er folk, der bliver indlagt på sygehusene, kommer det til at koste kommunen, men sådan set også statskassen eller regionerne, rimelig mange penge. Vi er nok et af de lande, hvis vi sammenligner med de andre lande, som vi normalt gør, som ikke bruger ret mange penge på forebyggelse og sundhedsfremme. Jeg mener, at vi som Københavns Kommune, som hovedstad i Danmark bør gå foran og prioritere området højere.

Jeg mener også, det er vigtigt at se på det, at når der er et menneske i en familie, der bliver syg, så er det altså ikke kun den pågældende, der bliver syg, det er faktisk også familien, selvfølgelig også alt efter, hvad det er for en diagnose, vedkommende har fået. Men det har store påvirkninger på børn og på ægtefæller og andre, hvis der er en i familien, som bliver syg, og som bliver indlagt på sygehuset og efterfølgende skal leve med en kronisk livsstilssygdom.

Jeg mener, det er utrolig vigtigt, og det er faktisk noget, vi alle sammen kender fra vores hverdag, hvis ikke fra vores nærmeste familie, så må vi have nogle pårørende, som har de her kroniske livsstilssygdomme. Derfor så mener jeg, at vi skal gøre alt for, at vores næste generation i hvert fald slipper af med de her livsstilssygdomme, og hvis de ikke kan slippe af med dem, så i hvert fald kunne have en livskvalitet, som gør, at de kan leve med sygdommen.

Så vil jeg sige lidt om ældreområdet.

Jeg mener, at som vi har gjort tidligere, jeg kan huske, at det var vi tre partier, Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre, der sådan set startede med at sige, at det var vigtigt, at ældreområdet prismæssigt ikke skulle være dyrere. Vi gjorde det sådan, at vi satte madprisen ned. Det gjorde vi af forskellige årsager, ikke alene på grund af, at vi ved alle sammen, at ernæringen er utroligt vigtig for de ældre, som er småtspisende, og som regel kan være i risiko for at blive underernærede, men også fordi vi fik tilbagemeldinger fra de ældre om, at de ikke havde råd til maden. Det er rimeligt tankevækkende, at vi er i 2009, dengang var det i 2007, men vi har stadig væk folk, der lever af folkepensionen og ATP alene, og de har faktisk ikke råd til ældreområdet.

Nu ved jeg godt, at regeringen for en gangs skyld også har iværksat nogle initiativer med loft osv., men jeg mener, at vi fortsat skal stille imod, at man ikke må have prisstigninger på ældreområdet, og at vi fortsat skal være blandt de billigste kommuner i landet.

Ud over det vil jeg og Socialdemokraterne til forhandlingerne her fokusere på, hvordan vi kan reducere ensomheden blandt de ældre. Det kan sådan set være relevant for alle befolkningsgrupper. Vi ved, at ensomhed nok er noget af det værste, et menneske kan blive sat over for, men specielt og i særdeleshed, hvis man er over 65, og det gælder selvfølgelig ikke alle, men de har som regel mangel

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

på et netværk, de har mangel på ressourcer, og hvis de oven i købet er syge og svagelige, jamen så er det utrolig svært at komme ud af den her onde spiral med at komme ensomheden til livs. Vi ved så også, at ensomheden kan blive grobund for, at de kan blive deprimerede og faktisk blive psykisk syge og derigennem få nogle indlæggelser.

Det synes jeg, vi skal gøre alt for at undgå. Derfor vil vi til forhandlingerne her også finde midler til at reducere ensomheden, og det gælder for ældre, der bor i eget hjem, men det gælder så sandelig også ældre, der bor på plejehjemmene.

Jeg kan huske, at vi var ude og besøge et plejehjem på Vesterbro for omkring en måneds tid siden, hvor jeg var sammen med overborgmesteren, hvor vi spurgte ind til, hvad plejehjemmet brugte de her fælleslokaler til om eftermiddagen eller om aftenen eller weekenderne. Vi fik faktisk et meget overraskende og bekymrende svar, og det var, at det havde de sgu ikke rigtigt ressourcer til, og de lå tomme de her lokaler.

Jeg ved også godt, at det ikke gælder alle plejehjemmene i København. Der er plejehjem, som inddrager lokalsamfundet i deres dagligdag og hverdag, hvor de lokale ældre kan komme og se, hvordan aktiviteterne er på et plejehjem. Men jeg mener, at det bør gælde for alle plejehjem, som har fælleslokaler. Det er faktisk samme tankegang, som vi lige har hørt om tomme svømmehaller og tomme gymnastiksale, der ligger i byen. Vi kan lige så godt gøre brug af de her faciliteter, som er der.

Det er klart, at så skal vi selvfølgelig finde nogle midler til drift osv., men det tror jeg er mere realistisk, i stedet for at vi skal ud og bygge nogle nye kulturcentre osv.

Så jeg mener, at vores fokus til forhandlingerne bør være prisen på ældreudbyttet og så at reducere ensomhed blandt de ældre. Jeg vil sådan set ikke komme med yderligere bud. Hvis vi kan få de her bud og ønsker igennem, så mener jeg, at vi er nået rimelig langt.

Mona Heiberg (A): Det kan vel ikke undre nogen, at jeg er meget, meget enig med den foregående taler og de prioriteter, som er blevet fremført her på sundhedsområdet.

Jeg kan ikke understrege nok, at de sundhedshuse, som vi har planer om at gå i gang med i denne by, og som vi er gået i gang med, og som vi meget gerne skal have i de 10 bydele, bliver et meget vigtigt hus for københavnernes, et hus med én indgang, et hus, hvor man faktisk kan få mange ydelser.

Men det har Ikram Sarwar også talt en del om, så jeg vil tale en lille smule om det, vi kalder vores klippekortmodel. Den klippekortmodel har vi pralet af ude i byen, ja, vi har sågar stået og pralet af den på KL's årsmøde. Det gjorde vi, fordi Allerød Kommune, borgmester Eva Nejtgaard, dengang fandt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

ud af, at nu måtte hun til at få nogle flere hjemmehjælpere i sin kommune, og så lavede hun noget med lønnen, som vi ikke syntes, vi ville lave. Vi ville nærmere lave en klippekortmodel, netop for at opkvalificere de medarbejdere, vi havde, og også for at fastholde dem.

Netop det at fastholde medarbejderne var for os for 1 år eller 2 siden meget vigtigt. Det ser ud, som om det i dag rent faktisk er lykkedes. Nogle vil sige måske, at det er arbejdsmarkedet, andre vil give konjunkturerne skylden. Jeg vil nu også give det skylden, at vi har opkvalificeret vores medarbejdere, og at vi har fastholdt dem og vil meget gerne fortsætte med denne model.

Det tredje, jeg vil sige om det område her, sundhedsområdet, er, at vi har to uværdige, vi har to meget uværdige ventelister i vores kommune. Den ene drejer sig om mennesker, der har demens. De skal stå på en venteliste for at få en specialplads, en plejeplads, der er lavet til mennesker med demens, hvor der også arbejder personale, der er uddannet til at behandle mennesker med demens. Vi kan ikke være det bekendt. Nu har jeg nævnt det et par år i træk, og stadig væk, på grund af demografimodellen skaffede vi sidste år 20 nye pladser, og så lukkede vi 20 andre. Vi bliver nødt til at kigge på den demografimodel, der gælder på ældreområdet. Jeg har ikke nogen løsning. Jeg siger bare, at vi bliver nødt til at kigge på det en gang mere, fordi der er nogle, der kommer i klemme.

Den sidste venteliste, jeg vil nævne, er den palliative venteliste. At man skal stå på venteliste for at få en plejebehandling, der er værdig og værdifuld for de mennesker, der skal dø, er heller ikke særlig meget at gå ud og prale af.

Nu, hvor jeg har ordet, vil jeg lige sige et par ord om vores borgerrådgiver, som er en enorm succes i denne by, vores borgerrådgiver, som har lavet et fantastisk arbejde i forhold til borgerne, og hvor borgerne har fået en klageadgang, som er af virkelig god kvalitet.

Det, vi gerne vil nu på dette område, det er at skabe lige så god adgang til at få viden på retssikkerhedsområdet for vores medarbejdere. Det vil i forhandlingerne måske dukke op, det håber jeg, fordi det vil koste et par mennesker ekstra på det område at lave disse betingelser lige så gode for vores medarbejdere, som de er for borgerne.

Så er jeg blevet bedt om at sige et par enkelte ting i forhold til talerne i torsdags. Lad mig starte med borgmester Pia Allerslev, som desværre ikke kan være til stede i dag. Jeg er helt sikker på, at der er nogle af de gode Venstrefolk, der vil bringe budskabet videre til borgmesteren.

Borgmesterens første påstand er, Socialdemokraterne har forsømt idrætsområdet i alle år. Et eksempel, som borgmesteren nævner, er bowlingen i Grøndalscentret. Det skal være usagt, om dette er det bedste eksempel, det vil jeg ikke kommentere på. Jeg vil bare sige, at Socialdemokraterne har ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

haft en borgmesterpost på dette område de sidste mange, mange år. De sidste 8 år har Venstre siddet på borgmesterposten. De 4 foregående år var det en konservativ, nemlig Thustrup Hansen, der sad på dette område. De 8 foregående år var det SF, der sad som borgmester på dette område, og så skal Socialdemokraterne gudhjælpemig have skylden for, at det her område har været syltet i alle år. Hvor er rigtigheden i denne påstand, hvad er det?

Jeg vil bare sige, at hvis man i 8 år har siddet på en borgmesterpost, så burde man i det mindste påtage sig det ansvar og sige, at det er ikke godt nok, vi kunne have gjort det bedre. Vi har forhandlet, vi har lavet budgetforlig, altså jeg har ikke hørt noget om det her, så det undrer mig, det undrer mig virkelig, at borgmesteren kan komme med denne påstand.

Den anden påstand var, at det madhus, vi nu har lavet, det er meget bureaukratisk, det er i det hele taget en meget, meget træg arbejdsgang. Hvis man i dag går ud og spørger børn og gamle i denne by, hvad de synes om den mad, der bliver leveret, de 60.000 leveringer, så vil jeg bare fortælle denne forsamling, at de er meget, meget glade for den mad, de får. De synes pludselig, de har fået noget kvalitet, de synes pludselig, de har fået en mad, der har været under udvikling, hvor økologi har været til stede, hvor al kvalitet i forhold til det enkelte måltid har været diskuteret, og så kommer borgmesteren med en påstand om, det er det rene bureaukрати. Jeg er ikke helt med, men det må jeg håbe på, at nogle af Venstres folk kan komme op og sige noget om.

En anden påstand, der blev fremført her, var fra Dansk Folkeparti, det var såmænd om socialområdet. Den kom fra Carl Christian Ebbesen – som ikke er til stede – men det var Socialdemokraterne, der havde udsultet socialområdet. Nu vil jeg sige, at den nuværende overborgmester er vel den overborgmester i mange år, der virkelig har sat ind over for det sociale område, der virkelig har støttet borgmester Mikkel Warming på dette område, der virkelig har villet dette område, som det også fremgik i torsdags af overborgmesterens tale. Så jeg forstår ej heller denne påstand.

Den sidste, jeg vil komme med et par bemærkninger til, er sundhedsborgmesteren. Sundhedsborgmester Mogens Lønborg er meget mere for mig at se, jeg håber, der kommer nogle flere meldinger i dag, men i torsdags var sundhedsborgmesteren, Det Konservative Folkepartis spidskandidat. Vi hørte lidt om sundhed, lidt om idræt, lidt om bevægelse, men det var i hvert fald en god valgtale, sundhedsborgmesteren holdt for Det Konservative Folkeparti heroppefra. Jeg mangler noget om byens sundhed, borgmester Mogens Lønborg.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

Lars Dueholm (V): Tak for det.

Til Mona Heiberg, der efterlyser en tilbagemelding fra kulturborgmesteren, som på grund af et fald fra en stige desværre ikke kunne være blandt os i aften, kan jeg da sige vedrørende den påstand om udsultningen af idrætsområdet og kulturområdet i øvrigt, jamen man kunne jo godt forestille sig den tanke, og den er selvfølgelig næsten utænkelig, den politiske integritet taget i betragtning, at det netop er, fordi der har siddet en Venstreborgmester i 8 år, at det netop er, fordi der dér før sad en anden borgerlig borgmester på området, at området i dag mangler penge.

Den tanke er jo næsten utænkelig, at budgetflertallet, som til stadighed har bestået af Socialdemokraterne og med nogle enkelte pauser imellem med de borgerlige indblandet, i budgetforhandlingerne skulle lægge politisk taktik ind i pengenes fordeling. Jeg kan selvfølgelig godt se, at det ville være en helt vanvittig tanke, jeg tillader mig dog alligevel at tænke den.

I forhold til Madhuset jamen så kan vi alle sammen følge med i den "madhusgate", det nærmest har været, med personlig nepotisme, ansættelse af venner og bekendte og familiemedlemmer. Jeg tror faktisk, at de ting, der har stået i pressen om, hvordan man har forvaltet de offentlige midler, taler for sig selv. Det er klart, at der på visse områder er kommet et godt resultat ud af det, men det er jo ikke noget, hvor målet helliger midlerne. Det kan jo ikke være sådan, at det tillades, at man laver nepotisme, fordi der så kommer bedre mad ud af det. Vi er en kommune, vi skal overholde alle reglerne, også selv om der kommer et godt resultat ud af det.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mogens Lønborg**: Jamen det er til Mona Heiberg fra Socialdemokraterne. Der vil jeg da blot sige, at det var jo sådan set en konservativ tale, hvor man skulle komme rundt omkring alle forhold i Københavns Kommune. Det er sådan set det, der ligger i en budgetordførertale. Derfor synes jeg jo ikke, det ville klæde den konservative leder at stå alene og tale om sit eget fagområde. Altså jeg optræder ikke bare som fagborgmester, det var sådan hele kommunens vé og vel, jeg havde med i min tale.

Så bestræbte jeg mig rent faktisk også på at være lidt kortere i år, end jeg nogle gange har været, og det er måske grunden til, at jeg ikke nåede hele listen af alle de mange fantastiske ting, vi vil gennemføre på sundhedsområdet. Men de skal nok komme, de er der, og når vi starter i morgen sådan for alvor med budgetforhandlingerne, så kan jeg love, Mona Heiberg, at så er der en lang liste af gode

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

ting. Men sundhedshusene kommer ligesom der til at flagre lidt op over næsten alt det andet. Og så klippekort. Men der er rigtig mange ting.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): – Som blot vil sige til Venstres Lars Dueholm, der taler om en "madhusgate" og om nepotisme, at det synes jeg personligt er helt utilstedeligt. Det er sådan, at Madhuset opslår og har opslået alle deres stillinger, de har besat deres stillinger ved hjælp af opslag. En af disse stillinger er Madhusets direktørs bror blevet ansat i, ikke ansat af sin søster, men ansat af Madhusets bestyrelse, på samme måde som alle de andre er blevet ansat, efter at stillingerne har været slået op.

Jeg synes, at vi her i forsamlingen skal anerkende, at Københavns Madhus har gjort en kæmpeindsats for at højne madkvaliteten i København. Jeg synes sådan set, vi skal være rigtig, rigtig stolte af, at vi har EAT-konceptet til skolerne med mad, som børnene rent faktisk gider spise.

Da jeg kom til her i Borgerrepræsentationen for 3½ år siden, der hørte jeg tallet 40.000, som er det antal måltider, der blev produceret dengang. Det tal er kun steget, og ud af dem blev alt, alt, alt for meget smidt ud.

Jeg går ud fra, at det ikke er højborgerlig politik, at kommunalt produceret mad skal ende i skraldespande, fordi vi ikke gider kvalitetsudvikle. Det er i hvert fald ikke Socialdemokraternes politik. Vi har hyret Københavns Madhus til at kvalitetsudvikle københavnske måltider, og det har de gjort rigtig, rigtig godt. Det synes jeg, at vi som politikere skal være stolte af, i stedet for at løbe med på mere eller mindre tilfældige pressedagsordener.

(Kort bemærkning).

Simon Strange (A): Jeg vil supplere vores ordfører i forhold til Lars Dueholms kommentarer omkring den manglende socialdemokratiske interesse for idrætsområdet. Jeg vil bare lige korrekse lidt omkring, at jeg synes, at man udelader lidt den betragtning, at vi faktisk har lavet over 1 mia. kr. de sidste 4 år på dette område i forhold til genopretning, men også i forhold til nybyggeri, svømmehaller m.v., multiarenaer.

Så det er jo ikke et område, der ikke har haft Socialdemokraternes prioritering overhovedet, Lars Dueholm. Jeg synes sådan set, at det er o.k., at Lars Dueholm ikke er klar over det, men kritikken bliver sådan set langt værre af, at borgmester Pia Allerslev nævnte det i torsdags. Hun er her så ikke i dag til at forsvare sit synspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

Men det skal da ikke siddes overhørigt, at vi selvfølgelig ikke vil finde os i at få at vide, at vi ikke investerer og bruger kræfter på dette område, også selv om det har været en Venstreborgmester, der har siddet der.

Det, der er interessant for os, og det er også det, vi udtrykker denne her gang, det er, at vi vil meget gerne have en bred aftale om at prioritere at få genoprettet vores idrætsanlæg, men også vores øvrige portefølje. Det er rigtig vigtigt for københavnerne; det har vi ment de sidste 4 år. Vi har også sat penge af til det, og vi vil gerne gøre det igen, og så vil vi selvfølgelig ikke høre på Venstres kommentarer i anden retning.

(Kort bemærkning).

Lars Dueholm (V): Man bliver nødt til som socialdemokrat at høre på mine bemærkninger; ellers kan man vælge at lukke ørerne.

Men nu er jeg ærlig talt forvirret på et højere niveau, fordi Mona Heiberg står her på talerstolen og siger, det er dog forfærdeligt, at man ikke vil tage ansvar fra kulturborgmesterens side, man bruger ingen penge, og det hele er helt til hest, og på den anden side står Simon Strange så her fra samme parti og siger, det hele er det, der med et moderne udtryk, ung med de unge, hedder "Top dollar". I virkeligheden er det fantastisk, vi bruger supermange penge på det her.

Jamen er man tilfreds, eller er man utilfreds? Det forstår jeg simpelt hen ikke, eller er det alderen, der spiller ind mellem de to socialdemokratiske debattører. Er man tilfreds eller ikketilfreds, det må jeg have et svar på. Så vil jeg gerne forholde mig til det. Hvis man er utilfreds, ja, så har jeg givet en forklaring, og hvis man i øvrigt er tilfreds, så vil jeg da meget gerne viderebringe det til kulturborgmesteren.

(Kort bemærkning).

Simon Strange (A): Jamen jeg synes egentlig ikke, der er så meget at være i tvivl om, Lars Dueholm. Vi har sagt helt klart, at vi er ganske tilfredse med, at vi har satset på det, og vi er utilfredse med, at man fra Venstres side påstår, at vi ikke har satset på det. Vi er meget interesseret i at komme videre ud ad det her spor på renoveringsområdet, og det er der sådan set ikke noget nyt i.

Det, vi reagerer på, Lars Dueholm, som Mona Heiberg også siger, det er jo selvfølgelig, at vi får at vide, at Socialdemokraterne ikke har villet gøre noget på et område. Det er sådan set fuldstændig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

forkert faktisk, og jeg synes også, det er lidt dårlig stil i virkeligheden at beskylde os for det fra Venstres side.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (A): Det var egentlig til Lars Dueholms sidste bemærkning igen, hvor Lars Dueholm antyder, at der er et flertal herinde, et budgetforligsflertal, som ligesom med vilje underprioriterer det område, som borgmester Pia Allerslev har. Jeg vil bare bede Lars Dueholm om at bekræfte, om han ikke kunne rette, at Venstre har været med i 2 ud af de sidste 3 budgetforlig, der har været, og derfor selv har haft indflydelse på det her.

(Kort bemærkning).

Mona Heiberg (A): Nu plejer jeg altid at sige, at Lars Dueholm jo altid har nogle gode argumenter, nogle gode argumenter med kvalitet i. Skulle vi ikke lade det med alderen ligge, så er vi også gode venner efter det her.

Jeg vil bare sige, at det, jeg siger, citat fra borgmester Pia Allerslev, er: Socialdemokraterne har haft og har forsømmelse på idrætsområdet. Derefter kommer der så et eksempel med Grøndalscentret og bowlingen i Grøndalscentret. Jeg siger ikke, at vi ikke i vores budgetforlig er kommet med penge til dette område. Min påstand er, at borgmesteren udtrykker, at vi som parti har forsømt idrætsområdet, og det, Lars Dueholm så derefter kommer med, er tanker og ikke påstande, så jeg vil ikke gå ind i Lars Dueholms tanker og komme med bemærkninger til det.

Min påstand er, at i forhold til det, borgmesteren fremførte i torsdags, så er det ikke rigtigt. Socialdemokraterne har ikke forsømt. Socialdemokraterne har været med i det ene forlig efter det andet. Vi har faktisk siddet for enden af bordet og forhandlet det her område. Vi har ønsket det, og vi har ikke fravalgt det, fordi det var en Venstreborgmester, der sad der, eller en konservativ, der sad der. Vi har ønsket det, fordi københavnere har fortjent det.

(Kort bemærkning).

Lars Dueholm (V): Jamen den røde tråd i det, de to socialdemokratiske ordførere siger på området, det er vel, at man er tilfreds. Man er tilfreds, man synes, man har sat mange penge af til området, og man finder, at den kritik af tingenes tilstand, som kultur- og fritidsborgmesteren har ytret offentligt, ikke er korrekt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Det budskab vil jeg da meget gerne viderebringe til kultur- og fritidsborgmesteren, men jeg vil også meget gerne viderebringe det til københavnernes. Socialdemokraterne er tilfredse med idrætsområdet tilstand i København.

(Kort bemærkning).

Simon Strange (A): Aldersmæssigt burde vi jo kunne tale samme sprog, Lars Dueholm. Når det alligevel er svært for Venstres ordfører at forstå, hvad jeg siger, så må jeg hellere gentage det en gang til.

Vi er ikke tilfredse med tingenes tilstand på kulturområdet. Derfor har vi netop sagt, og det har jeg gjort for et øjeblik siden i min kulturordførertale om budgettet, at vores store prioritering på anlægssiden er at renovere idrætsanlæggene og resten af porteføljen i Københavns Ejendomme. Det er et udtryk for, at vi ikke er tilfredse med tingenes tilstand. Vi mener, det skal gøres bedre, vi mener, at københavnernes har brug for at få renoveret deres idrætsanlæg og resten af deres institutioner.

Når vi siger, at vi er tilfredse, så er det med den indsats, vi har gjort de sidste 4 år. Vi mener sådan set, at vi har været opmærksomme på det her problem. Vi mener, vi har kunnet samle flertal omkring en indsats for at få renoveret. Men det er en indsats, der ikke fortsætter, medmindre vi i år tager os sammen og får fortsat den renovering, får sat nye penge af til at få genoprettet vores idrætsanlæg og øvrige anlæg.

Det er sådan set der, hvor vores tilfredshed ligger med vores indsats, og utilfredsheden ligger i forhold til, at vi mener, vi kan gøre mere.

Allan Mylius Thomsen (Ø): Nu er jeg jo ikke en af Bakkens sangerinder, men jeg kan stadig væk se, at små ting kan skille vandene. Men enighed kan jeg dog fornemme her i salen. Bl.a. er jeg meget enig med Mona Heiberg i, at vores klippekortmodel skal både overleve og støttes, fordi den har jo altså virkelig givet et løft i den sociale sektor. Den har højnet den faglige standard, den personlige selvfølelse hos medarbejderne og ikke mindst givet beboerne og brugerne af kommunens pleje- og omsorgsydelser en bedre behandling.

Hver gang en medarbejder har fået et klip, har de også fået et beskedent løntillæg, så det er tydeligvis ikke det, der ligesom har været det afgørende for medarbejderen, så det er en god ting, at vi på den måde kan støtte deres ønsker om at højne deres faglige niveau. Det er absolut prisværdigt, at med-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

arbejderne har denne holdning, så derfor bør der selvfølgelig på budgettet for 2010 sættes penge af til, at klippekortmodellen kan fortsætte til gavn for både borgere og medarbejdere.

Jeg er også enig med Ikram Sarwar i, at vores sundhedshuse er en vigtig institution. Det er der, hvor vi nu skal til at overtage, hvad tidligere vores egne hospitaler foretog. Vi har som nævnt fået de to første på Vesterbro, Valby og Sydhavnen og på Amager. Men målet er jo selvfølgelig, at hvert kvarter skal have, og som det også har været diskuteret i udvalget, og hvad Enhedslisten fuldt ud kan støtte, er det et spørgsmål om, at vi måske også skal have lidt mindre huse med mindre faciliteter, men så det nære samfund meget hurtigt kan blive samlet op, sådan så vi undgår denne uhyggelig tendens, som Socialdemokratiets ordfører også var inde på, at vi i København er ved at opleve et samfund, hvor sundheden svinger næsten som fra landsdel til landsdel, men fra kvarter til kvarter inden for samme kommune. Det er en uhyggelig udvikling, det er en udvikling, som vi selvfølgelig skal tage højde for og arbejde for ikke fortsætter, så vi på den måde kan få en sammenhæng i vores by.

Så har vi også et problem, der går ud på, at en del borgere udskrives fra hospitalerne, og det er måske før de føler sig stærke nok, føler sig raske nok og føler sig i stand til at klare hverdagen i deres eget hjem.

Derfor mener vi i Enhedslisten, at der skal være mulighed for selvvisitering til midlertidige plejeboliger, som skal bevares og udbygges. Det skal være sådan, at i stedet for at sende folk hjem til eget hjem, hvor de i virkeligheden måske ikke føler sig hverken i stand til eller har kræfter til at overleve, skal de have en midlertidig mulighed for at komme i en plejebolig og få den hjælp, der skal til, så de i løbet af overskuelig tid kan komme op på et niveau, hvor de klarer sig selv, i stedet for at komme hjem, og vi så risikerer, at vi oplever en hurtig indlæggelse igen til i virkeligheden økonomisk skade for både borgeren, for samfundet og kommunen.

Vi skal hjælpe folk, så de kommer tilbage. En hurtig genindlæggelse er måske til fordel for andre end kommunen, men det er i hvert fald ikke til fordel for hverken borgeren eller vores kommune.

Så har vi altså i København et paradoks i øjeblikket, og det er jo, at vores ældresammensætning ændrer sig dramatisk. Igennem 60'erne og 70'erne så vi næsten en folkevandring ud af byen. Der var ikke lejligheder, der var ikke boliger og muligheder for en masse borgere, derfor flyttede man til omegnskommunerne. Det har så betydet, at vi i virkeligheden har et moratorium på omkring 10 år, hvor vores ældre og plejekrævende bliver færre og færre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Men det betyder så også, at vi nede i den anden ende får en ny gruppe af pensionister, ja det er min egen alder næsten, der er ved at nå det nu, som så gør, at der bliver stillet helt nye krav til både plejehjemmene og den service, der skal ydes.

Det er så muligt, jeg ved godt, det er en utraditionel måde måske at stille forslag og tanker om noget, der først foregår i næste eller næste periode igen, så langt plejer vi jo sjældent at tænke i normale politiske baner, men ikke desto mindre ville det måske være klogt at forudse de kæmpestore efterkrigsårge. Når de begynder at ramme det marked, som hedder plejeboliger, og for alvor har behov for hjælp, så bliver det en meget tung byrde.

Hvis vi ikke allerede nu begynder at tage det med i planlægningen, så er jeg bange for, at det – ja, jeg er selv så gammel, så om 10 år har jeg sikkert brug for pleje, så derfor vil jeg være en smule utilfreds, hvis den ikke er der til den tid, men så er det måske for sent.

Derfor håber jeg, at vi allerede i dette budget tager højde for en udvikling, der gør, at vi om 10 år får en meget stor gruppe plejkrævende ældre, og at vi bruger det overskud, vi har i mellemtiden, til at sikre os, at vi ikke får en skævvridning, der vil ramme hårdt, når vores efterkommere, bl.a. folk som jeg, kommer på plejehjemmene.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Så tager vi hul på en ny række.

Ninna Thomsen (F): Socialområdet er væsentligt for SF. Det skinnede klart igennem, da vores budgetordfører, Trine Schaltz, sidste torsdag gik på talerstolen. Som ordfører på socialområdet er det da klart, at jeg lagde mærke til, at vores to nabopartier, Socialdemokraterne og Enhedslisten, havde nøjagtig det samme fokus. Det vil jeg gerne kvittere for, især i et valgår som dette, for mens alle taler om det københavnske børneboom, så er der desværre ikke mange overskrifter om handicapområdet og de psykisk syge. Men ved I hvad, det boomer også på handicapområdet. Det var borgmester Mikkel Warming også inde på i sin tale.

Der er flere børn, der får en diagnose, og samtidig er vi i dag så dygtige, at mennesker med handicap lever meget længere. Det giver et pres på botilbuddene og på dagtilbuddene. Selv om der er sket en gradvis udbygning, så har vi alligevel ikke kunnet følge med. Det betyder, at ventelisten til et botilbud over de seneste år er steget med ca. 30 pct. Det betyder, at der i dag står over 150 borgere på venteliste, og samtidig står nogenlunde det samme antal borgere med handicap uden dagtilbud. Hvad er det lige, der sker, er det noget, vi kan være bekendt? Det er det selvfølgelig ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

I SF har vi derfor fokus på mange seje og nødvendige træk på botilbudsområdet. Der skal bygges, og der skal moderniseres. Det er nok den væsentligste prioritet for os på socialområdet. Netop den prioritet tror jeg, det er vigtigt at holde fast i, inden debatten drukner i enkeltforslag og projekter, hvor bevillingerne udløber. For hvis kerneydelsen bløder, er der noget galt. Hvis vi ikke engang kan give vores svageste i det her samfund det mest basale, et rigtigt hjem, ja, så har vi som politikere ladet os forføre af de små projekter og de mange gode tiltag, som hvert år ender som vores lille personlige og småforfængelige fingeraftryk i budgettet.

Jeg siger ikke, at de små projekter ikke betyder noget, for det gør de selvfølgelig. Men når budgettet er stramt, så må og skal vi have fokus på det væsentlige og på kerneydelsen. Det vil jeg gerne forsøge på i budgetforhandlingerne, det vil SF gerne forsøge.

Jeg bliver alligevel nødt til at fremhæve nogle enkelte ting.

Daghøjskolerne som det første. De står nemlig med budgettet for det, man vel ville sige var en budgetmæssig tilpasning. Jeg vil tro, det er sådan, at embedsmændene kalder det, måske endda noget så vidtgående som en væsentlig budgetmæssig tilpasning.

I menneskets verden vil man nok sige, at daghøjskolerne står til at lade livet. De mister nemlig en bevilling på i alt 9 mio. kr. svarende til 46 pct. af deres samlede budget. I en periode som denne med recession så er der brug for daghøjskolerne. I SF vil vi tale deres sag ved forhandlingsbordet.

Så bliver jeg også nødt til at nævne to andre og igen meget konkrete besparelser, der i mine øjne er meget svære at sluge. Det er forslaget om at skære antallet af årlige rengøringer på handicapområdet fra 26 til 20 og forslaget om at reducere i købsbudgettet på børneområdet. Igen to rigtig grimme forslag, der skærer, ikke i flødeskummet og alt det sjove, men i selve kerneydelsen og i den basale service på socialområdet. Det mener vi ikke, at man kan være bekendt.

Så er det, at jeg gerne vil tage en dyb indånding, for er der stadig væk rum, så er der vitterligt mange gode små projekter, der er værd at bevare på samme måde, som vi jo ikke kommer uden om de fremadrettede tiltag. Her tror jeg, at noget af det væsentligste på ønskesiden bliver at stoppe bandernes fødekæde, for det er nemlig vores opgave som kommune. Hvor justitsminister Brian Mikkelsen og Folketinget vil bure bandemedlemmerne inde, så er vores opgave igen det lange og seje træk for at forebygge den sociale deroute.

Konkret tænker jeg på den tidlige indsats over for børn og unge og på de tiltag, der skal sætte en stopper for uroen på gadeplan, og den nye indsats for utilpassede og uroskabende unge over 18 år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Det tror jeg nogenlunde, at jeg vil lade være ordene. Budgettet i år handler om at få enderne til at nå sammen. Afhængigt af, hvor langt det her reb så end er, så har vi i SF forslag, der kan fylde pladsen ud. Sådan er det også på socialområdet. Jeg har i min tale forsøgt at anskueliggøre en prioriteringsliste. Det betyder, at talen har været meget konkret. Jeg tænkte, at så kan den lige så godt bruges til noget konkret i budgetforhandlingerne.

Jeg ser på den baggrund frem til en række konstruktive forhandlinger med Borgerrepræsentationens partier.

Finn Rudaizky (O): Dansk Folkeparti er stolte over, at vi var en medvirkende årsag til, at Københavns budget i 2009 fik det største løft i rigtig mange år på socialområdet. Det har sandelig også været et forsømt område. Det er ikke altid, som det er sagt tidligere, også herfra, at de mange festtaler og pæne ord har kunnet konkretiseres i flere bevillinger til vore svageste medborgere. Det siger jeg på trods af og uanset hvad Mona Heiberg ellers påstår her i dag.

Der har på det nærmeste været skandaløse tilstande for alt for mange af vore syge og handicappede borgere, og ansvaret for skævheden må vel formentlig ligge hos de partier, som i mange år ikke har villet prioritere socialområdet højt nok. Der har desværre været en tendens til, at de højestråbende fik politisk medvind. Se bare på de enormt store bevillinger til de autonome og voldelige elementer fra Ungdomshuset. Her fik man fuldt udbytte af vold, hærværk og demonstrationer.

Men hvordan gik det med de udviklingshæmmede unge, som er hjemmeboende, og som ikke kan få en fritidsplads, og som ikke har kræfter til at mobilisere hverken demonstration på Rådhuspladsen eller lave hærværk? Ja, de er ganske urimeligt og uværdigt blevet sorteper i det politiske spil.

Hvem husker ikke den episode eller hændelse med overborgmester Ritt Bjerregaards udtalelser til nogle af de handicappede, som havde overskud til at demonstrere for forbedringer af deres åbenbare handicap. De fik den kolde besked, at de kom for sent med deres anmodning. Mon ikke det i virkelighedens verden i København rent faktisk er visse politikere, som er kommet for sent med indlysende, menneskeværdige forslag, og ikke omvendt.

Dansk Folkeparti vil i forbindelse med 2010-budgettet være garant for, hvis vi kommer med i budgettet, at oprigtig omsorg for de svageste i vort samfund sker ved, at der igen kommer fokus på bevillinger til ældreomsorg, til de psykisk syge, til de handicappede, til de socialt udsatte børn samt hjemløse. Vi vil også gerne være med til at tilgodese samfundets fattige og er også glade for, at der bliver udvidet rådgivning om gældssanering og andre ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Men der rider ligesom en valgpolitisk bølge for at gøre mest muligt for vore fattige. Dansk Folkeparti ønsker at hjælpe de reelle og virkelig fattige, det skal der slet ikke være tvivl om. Men der er noget galt, når der i optællingen af fattige kan medregnes personer med en lav indkomst, men som sidder i en dyrt betalt ejerbolig og/eller besidder en stor formue, bl.a. via opsparet pension. Der er behov for at korrigere disse skævheder, og det er blevet påtalt tidligere. Det skal være således, at vi sætter ind, og at vi ved, at vi sætter ind over for de rigtige og reelt fattige og ikke statistiksnyderne.

Dansk Folkeparti vil gerne have undersøgt, hvorvidt de handicappede i København får den hjælp, som de egentlig har krav på i forbindelse med køb af plads i en anden kommune. FN's handicapkonvention siger, at en handicappet skal leve sit liv ligesom andre borgere. Det spørgsmål vil Dansk Folkeparti gerne have klarlagt i København.

Dansk Folkeparti ønsker også en kulegravning af det forhold, at når små børn skal i familiepleje, så parkeres de i månedsvi og i nogle tilfælde op til et helt år på børnehjem. Det er ganske uacceptabelt, især i de tilfælde, hvor der rent faktisk står en plejefamilie parat. Målsætningen må derfor være, at der hurtigst muligt sker en overdragelse af barnet og dermed også en faktisk nedbringelse af sagsbehandlingstiden.

I de senere år har vi været vidner til misrøgt af borgere på vore sociale bosteder. Det er meget sørgeligt, og man kan vist godt udtrykke det sådan, at der rent faktisk er plads til forbedringer. Vi skal naturligvis se fremad, og vi skal også rette op på de mange fejl. Dansk Folkeparti vil gerne gøre en yderligere indsats for, at vore beboere på bostederne og også andre steder naturligvis skal føle sig trygge og behandles værdigt i København.

For at forstå sagens alvor, er vi nødsaget til at have i erindring, hvad det var Folketingets Ombudsmand bl.a. skrev i sin pressemeddelelse af 12. juni 2009:

"Københavns Kommune burde have reageret på en anderledes effektiv måde, da kommunen modtog en alvorlig klage fra en tidligere ansat på det sociale bosted Tokanten for stærkt udviklingshæmmede".

Når jeg fremhæver denne del af Ombudsmandens kommentarer, så vil jeg gerne sige, at det er udelukkende, fordi man i de redigerede informationer om sagen, som Socialudvalgets medlemmer har fået fra socialborgmesterens forvaltning, har glemt at nævne denne specifikke tilkendegivelse.

Når der opstår fejl, er det vigtigt, at vi forstår budskaberne og ikke forsøger at nedtone problemer, som betyder så meget for de svage borgere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

En ny kedelig sag i rækken af de mange skandaler under socialforvaltningens område i denne her periode er, hvordan pokker det kan lade sig gøre, at handicappede borgere ikke har nogen aktiviteter i dagtimerne på Lions Kollegiet. Hvordan kan det være, at socialborgmesteren ikke har præsenteret sit politiske udvalg for det faktum, at kommunen bryder loven ved ikke at tilbyde de handicappede aktiviteter.

Handicappede har krav på aktivering, og spørgsmålet må derfor stilles, hvorfor borgmester Mikkel Warming i 3 år overhørte kommunens egne kontrollanter, og hvorfor socialborgmesteren ikke forelagde det specifikke problem under et dagsordenspunkt for Socialudvalget.

Vi skal sørge for, at den diskrimination af de handicappede, som rent faktisk er foregået i flere år, standses. Det vil være et af de områder, som Dansk Folkeparti vil gøre noget ved i 2010-budgettet.

Der er lagt op til i næste års budget, at syge og handicappede i eget hjem skal have en kraftig nedskæring af rengøring i deres eget hjem. Det var det, som Ninna Thomsen fra SF også var inde på før. Jeg vil godt understrege, at det vil Dansk Folkeparti heller ikke være med til. Vi skal værne om vore syge og svage mennesker, så her vil Dansk Folkeparti også kæmpe for en god og rimelig rengøringshjælp.

Dansk Folkeparti synes, det er af uvurderlig betydning, at åben og anonym rådgivning for børn og unge i familier med alkoholproblemer kommer til at fortsætte. Vi vil ikke gå med til at skære det bort. Tværtimod er vi af den opfattelse, at det er vigtigt, at det styrkes. Det mener vi også, at arbejdet for og med børn og unge fra alkoholfamilier skal.

TUBA udfører ligeledes et vigtigt arbejde, og vi må se på, om der i 2010 er mulighed for at hjælpe med yderligere tilskud for at nedbringe ventetiden for de mange børn.

Vi er nødsaget til at forholde os til sociale projekter, som budgetmæssigt automatisk holder op. Der har været et vist lurepasseri i forhold til, hvilke projekter man nu synes, der skulle fortsætte, og man har ikke turdet tage den åbne debat, i hvert fald ikke den debat, som medfører, at man protokollerer, hvad man synes, og hvad man ikke synes.

Men jeg vil godt have lov til at tilkendegive her i dag, at Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at projekter som Den korte Snor, Bofællesskabet Caroline Amalie, Netværksstedet Thorvaldsen, Samværs- og aktivitetstilbud for psykisk syge på Østerbro samt Sydhavnskompagniet alle er vældig gode og også meget vigtige projekter, som vi er af den opfattelse bør fortsætte.

Derudover vil vi meget gerne drøfte muligheden for etablering af endnu et værested for psykisk syge på Amager, da man der er ret kraftigt underforsynet med væresteder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Vi ser også gerne, at vi gør en ekstra indsats for at øge den fysiske sundhed hos mennesker med sindslidelser og udviklingshæmning. Det bør ske med yderligere fysisk aktivitet.

Dansk Folkeparti vil være med til at styrke det frivillige sociale arbejde i København. Det er der jo så mange, der siger, men de penge, som bevilges til det frivillige arbejde, de skal ikke undervejs omplaceres for at dække huller i borgmester Mikkel Warmings socialforvaltning.

Dansk Folkeparti har været oprigtigt ked af, at Enhedslisten og Socialdemokraterne i maj måned ved højlys dag fjernede 700.000 kr. fra det arbejde, som ellers skulle være gået til væresteder, handicappede, psykisk syge og hjemløse. Vi kan godt forstå fra Dansk Folkepartis side, at de frivillige organisationer protesterede kraftigt mod tyveriet. Enhedslisten og Socialdemokraterne viste med nedskæringen i praksis – man tør næsten ikke sige det – deres store sociale hjerte ved at fjerne penge fra de svageste borgere. Jeg vil godt understrege, at sådan nogle fiflerier vil Dansk Folkeparti ikke være med til. Vi mener, at de penge, der er øremærkede specielt til sådan nogle aktiviteter, naturligvis skal bibeholdes, al den stund, at der var projekter, som vi ikke kunne tilgodese.

Dansk Folkeparti vil have bygget flere boliger til handicappede og til psykisk syge. Det må og skal også blive et af hovedtemaerne ved de kommende budgetdrøftelser. Jeg har noteret mig, at SF også mener, at det er noget af det, som skal i fokus ved drøftelserne.

Jeg vil godt tilføje, at også handicaptilgængelighed, herunder de mange problemer for vores blinde borgere, vil Dansk Folkeparti som en naturlig ting inddrage i debatten om forbedringer.

I socialborgmesterens budgettale siges der ikke noget om Enhedslistens ønske om hashcafeer i København. Enhedslisten har jo udtrykt, at de mener, at bandekrig og skyderier vil ophøre, hvis der etableres hashcafeer i byen. Den vurdering er Dansk Folkeparti ikke helt enig med Enhedslisten i, men det vil være spændende at erfare, om et af Enhedslistens krav til budgetforhandlingerne også er hashcafeer.

Dansk Folkeparti mener også, at samarbejdet mellem bostederne og politiet visse steder i København bør forbedres væsentligt. Vi mener også, at politikerne samtidig må være mere kritiske over for, hvad der foregår på de københavnske bosteder i relation til misbrug af alkohol og stoffer. Mange beboere kan gå frit ud og ind for at købe stoffer. Det må efter vores opfattelse kunne gøres en del bedre. På en eller anden måde, f.eks. ved kontrol og konfiskation, kan problemet formentlig reduceres væsentligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Og så skal man for øvrigt undgå at blande narkomaner med andre sindslidende. På institutionerne Hedelund og Lindegården har man, sådan som jeg har fået det oplyst, styr på det, men desværre halter Sundbygård langt bagefter i relation til dette problem.

Det er for øvrigt samme sted, på Sundbygård, hvor politiet kun dukkede op 7 gange ud af 17 ønskede i relation til handel med ulovlige stoffer. Hverken politiet eller Sundbygårds ledelse synes, det er noget problem. Men så skulle jeg hilse fra flere pårørende, og jeg vil egentlig også gerne bringe en hilsen fra Dansk Folkeparti, og sige, at det rent faktisk er et problem, at ulovlig handel på et kommunalt bosted ikke interesserer politiet ret meget. Vi skal tage vare på borgerne på Sundbygård, og hvis vi ikke gør det, så svigter vi i virkeligheden vores politiske opgave.

Jeg vil også gerne understrege, at sagsbehandlingstiderne for hjælpemidler i en periode ikke har været tilfredsstillende, for at sige det mildt. Det gælder borgere under sundheds- og omsorgsforvaltningen, og det gælder også i en periode tidligere under Socialudvalget. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi ikke får de mange utilfredse borgere, som ikke kan få deres rollatorer eller andet. Det er derfor vigtigt, at 4-ugers-behandlingsfristen overholdes.

Vi bør i forbindelse med budget 2010 drøfte, om Københavns Kommunes beredskab i sager om æresvold i relation til at hjælpe kvinder, der er udsat for partnervold, fungerer efter hensigten. En uvildig undersøgelse har vist, at kommunerne generelt svigter dette arbejde.

20-30 pct. af befolkningen har i større eller mindre grad psykiske lidelser eller gener. Dansk Folkeparti vil i Borgerrepræsentationen og også i Region Hovedstaden og andre steder arbejde for, at socialpsykiatrien i langt højere grad åbner sig i forhold til den øvrige del af samfundet. Vi vil forstærke dialogen med de pårørende og berørte borgere, men vi vil også love at lytte langt mere til SIND, som har en viden om de faktiske forhold, som vi politikere er nødsaget til at lytte, men også at forholde os til. Øget interesse for dette område skal give resultater for de sindslidende. Det må være målsætningen ikke alene for Dansk Folkeparti, men for hele forsamlingen.

Vi vil sikre, at ingen offentligt ansat får mundkurv på, som det skete for 2 år siden. Vi vil gerne være med til at sikre, at medarbejdere eller i det hele taget offentligt ansattes ytringsfrihed ikke er udsat for begrænsninger i deres virke i den henseende.

Så vil jeg godt sige næsten her til sidst, at siden i torsdags har vi flere steder i medierne kunnet høre, at Socialdemokraternes Anne Vang har fremført, at der i Borgerrepræsentationen i torsdags blev givet tilladelse til opførelse af en synagoge. Det må mindst talt siges at være en bevidst urigtig oplysning. Jeg vil derfor gerne anmode Anne Vang om at komme op på talerstolen og tilbagekalde si-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

ne fejlagtige oplysninger eller henviser til, hvornår den beslutning er truffet her i Borgerrepræsentationen, som hun henviste til i torsdags. Jeg har kigget dagsordenen igennem, og jeg kan altså ikke finde noget af det, Anne Vang render rundt og siger til alle mulige medier.

Én ting er, at vi har forskellige opfattelser, men faktisk forkerte oplysninger er med til at bidrage til politikerlede, og det går jeg helt sikkert ud fra, at Anne Vang ikke ønsker at bidrage til.

Det var for øvrigt samme Anne Vang, som i Politiken den 5. september skrev: "Det var kun Dansk Folkeparti, der fra talerstolen plaprede løs om truslen fra islam som religion". Det stod i Kronikken i lørdags. Det ser tilsyneladende ud til, at Anne Vangs partifælle integrationsborgmester Jakob Hougaard også er bekymret for, at den iranske revolutionsgarde vil finansiere et propagandacentrum midt i København.

Anne Vang mener ikke, at politikere skal blande sig i, hvor pengene kommer fra ved tilladelse til byggeri. Hun sammenligner det med, at lokalpolitikere heller ikke skal blande sig i finansieringen, hvis det er A.P. Møller eller Tivoli, der henvender sig med et byggeprojekt. Det er vist en ufattelig og useriøs sammenligning.

Det er dokumenteret, at der fra flere stormoskeer i Europa sker en radikalisering, som vendes mod de frie, liberale demokratier. Så grelt står det forhåbentlig ikke til hos hverken A.P. Møller eller Tivoli. Jeg synes også, det ville klæde Anne Vang og Socialdemokraterne samt de øvrige jasi-gere til stormoské på Vibevej i det mindste at sætte sig ind i, hvordan udviklingen har været de øvrige steder i Europa, hvor man har tilladt disse fundamentalistisk finansierede prestigebyggerier.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (A): Først tak til Finn Rudaizky. Det var nogle meget gode intentioner, som vi langt hen ad vejen selvfølgelig er enige i.

Så kom den med moskeen. Det var jo en tilbygning til synagogen, det var ikke en ny synagoge. Det var ikke det, som den politiske ordfører sagde, men det var den allerede eksisterende synagoge, der var tale om.

Så kunne jeg godt lige tænke mig, fordi der var nogle ting, jeg ikke helt forstod, at spørge om det. Jeg synes egentlig, vi har haft et udmærket samarbejde med Dansk Folkeparti om det frivillige arbejde, også med andre partier. Hr. Finn Rudaizky har jo selv haft stor indflydelse på, hvordan § 18-midlerne, som vi i øvrigt har lavet sammen, skulle fordeles.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Så kunne jeg forstå, at det var meget vigtigt, at de offentligt ansatte havde deres ytringsfrihed. Så vil jeg gerne spørge Dansk Folkeparti, om ikke det var det selv samme parti, der kørte en kampagne, da SF havde et parlamentsmedlem siddende i Udenrigsministeriet, som havde palæstinensisk baggrund, som Dansk Folkeparti ville have flyttet, fordi han netop brugte sin ytringsfrihed.

Til sidst så vil jeg gerne spørge, fordi det var ikke helt klart, men jeg forstod, at der havde været et flertal herinde i rigtig lang tid, i rigtig mange år, der havde svigtet det sociale område, om det er det samme flertal, som Finn Rudaizky har været en del af, da han var socialdemokrat.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming**: Jeg vil gerne kvittere for Ninna Thomsens meget klare og konstruktive tale, kvittere over for den del af Finn Rudaizkys lidt længere tale, må jeg erkende, som handlede om, hvad det er for nogle ting, der skal satses på, fordi der er vi meget enige i, at det sociale område trænger til et løft. Specielt forholdene for de handicappede er noget, vi skal have kigget meget nøje på og have gjort mere ved. Og udbygningen og moderniseringen af boliger til handicappede og psykisk syge er noget, som jeg håber står meget højt på alle ønskelister. Jeg kan høre, det også står højt på DF's.

Lige et par korte bemærkninger til en del af, skal vi sige potpourriet af pressemeddelelser og læserbreve fra Finn Rudaizky i det sidste halve års tid, vi fik gennemgået her i dag. Jeg genkendte nemlig flere formuleringer fra debatter, vi har haft andre steder.

I forhold til, at vi skulle have forsøgt at skjule noget omkring Ombudsmandens kritik, så ved jeg ikke, om det er at skjule noget, at man under 1 time efter, at noget er offentliggjort på Ombudsmandens hjemmeside, sender et link til udvalget, hvor man siger, kom og se, hvad der står i Ombudsmandens rapport, netop for at gøre opmærksom på det.

Bare for at tage et eksempel, man kunne også sige noget om ytringsfrihed og om, at ingen nogen sinde forbyder nogen at sige noget, men man beder nogle gange om, at man tænker sig om, hvornår man udtaler sig på kommunens vegne, og hvornår man udtaler sig som privatperson. Mere var der ikke i det. Det var også derfor, statsforvaltningen i den pågældende sag frikendte kommunen helt og aldeles, ligesom Ombudsmanden heller ikke ønskede at gå ind i sagen.

Meget kort om hashcafeer. Nej, det er ikke noget krav fra Enhedslisten, for det, vi har været enige om i Socialudvalget, med Finn Rudaizkys stemme i øvrigt, er jo, at der her inden for meget kort tid kommer en redegørelse til Socialudvalget om, hvordan man i praksis kan forestille sig, at der kan etab-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

leres en eller anden form for legalisering af hashsalg i København og overvejelser omkring konsekvenserne af dette, f.eks. i forhold til det illegale marked. Den skal vi diskutere i Socialudvalget. Det ville da være at tage forskud på de glæder at stille det op som et krav i budgetforhandlingerne, så det gør vi selvfølgelig ikke.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Så går vi – nej. I må gerne trykke jer ind, hvis I vil have korte bemærkninger, for jeg var ved at gå over til den næste. Jeg nåede at få Finn Rudaizky med.

(Kort bemærkning).

Finn Rudaizky (O): Jeg vil gerne til Lars Rasmussen bekræfte, at det er korrekt, at jeg var med i det flertal, som tidligere ikke har bevilget nok til det sociale område, det er fuldstændig korrekt. Det er også derfor, jeg er utrolig glad for at have været med til at fremføre de krav, og de er kommet igennem via Dansk Folkeparti i det budget, der var sidste år. Så jeg er vældig glad for det løft på 100 mio. kr., som vi ikke tager æren for alene, men som vi gerne vil sige er en medvirkende årsag til, at jeg synes, det går i den rigtige retning.

Så vil jeg også gerne bekræfte, at jeg synes også, at samarbejdet på det sociale område går vældig godt, men det forhindrer jo ikke, at vi her får fremhævet de ting, som ikke kører godt, og som vi forhåbentlig kan få nogle gode drøftelser om at få forbedret yderligere.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Så går vi videre med en ny række.

Lars Dueholm (V): Nu kan jeg se, at der her står 59 minutter og 50 sekunder i taletid, så det må vi hellere gøre brug af – nej, spøg til side, det bliver forholdsvis kort.

Teknik- og Miljøudvalget har jo gennem de seneste godt 3½ år været præget af stor uenighed, men heldigvis også enighed og konsensus om rigtig mange vigtige ting i København. Fra min side vil jeg i dag fremhæve tre ting inden for Teknik- og Miljøudvalget.

Det er for det første trafikken, dernæst er det klimainsatsen, og for det tredje så er det investeringer i København, herunder særligt de nye byområder.

Trafikken i København står over for meget store udfordringer i de kommende år. Rigtig mange steder er trafikken de facto brudt sammen i myldretiden, og rigtig mange københavnere og rigtig man-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

ge besøgende til København, det være sig folk, der arbejder eller blot besøger byen, har meget store udfordringer og rigtig meget spildtid i deres pendling.

Fra Venstres side mener vi, at det faktisk er det vigtigste område inden for trafikken at løse myldretidstrafikken i København. Vi vil ikke gøre det ved hjælp af pisken, vi vil ikke gøre det ved hjælp af en betalingsring. Nej, vi vil gøre det ved hjælp af guleroden, vi vil gøre det ved hjælp af gode offentlige transporttilbud, og vi vil gøre det ved, at vejnettet kan klare den trafik, der er.

Hovedstenen i det er naturligvis en havnetunnel, som vi alle sammen har talt om til næsten ulidelighed, og hvor vi må hænge vores hat på velvillighed fra Christiansborg.

I forhold til den offentlige trafik mener vi sådan set ikke, at det er prisen på den offentlige trafik, som er det afgørende for den enkelte bruger. Nej, vi mener, det er kvaliteten. Et månedskort til 2 zoner i København, som dækker hele Københavns Kommune, ja, stort set i hvert fald, koster godt og vel 30 kr., og det mener vi ikke er en uoverkommelig udgift for dem, der har brug for et månedskort.

Det, som derimod forhindrer folk i at bruge den offentlige transport, kan være hastigheden, men det er også komforten. Man kan se på forskellene i det publikum, der benytter den traditionelle bustrafik, og dem, der benytter S-tog og metro.

S-tog og metro er ikke noget, vi bygger fra den ene dag til den anden, men med åbningen af Metrocityringen om ikke så mange år endda, så mener vi, at der i København er udsigt til, at rigtig mange flere vil bruge den offentlige transport. Indtil da skal vi gøre den offentlige transport bedre med eksempelvis intelligente trafikløsninger og også ved at sikre busserne prioritet i visse af krydsene.

Vi vil imidlertid ikke gå ind og lukke brogaderne for at sikre busserne fremkommelighed. Det har ikke været nogen hemmelighed, at vi fra Venstres side hele tiden har været imod trafikforsøget på Nørrebrogade, og med udsigten til, at der kan ske en udvidelse af forsøget til også andre brogader, ja, så siger vi stop. Vi mener ikke, at Amagerbrogade, Vesterbrogade eller Østerbrogade skal lukkes for gennemkørende trafik, som det er sket med Nørrebrogade.

Vi vil derimod pege på initiativer som eksempelvis den løsning, der er på Gammel Kongevej, hvor trafikken kan køre igennem, hvis man har lyst til det, men det samtidig også er helt tydeligt, at har man ikke et ærinde på Gammel Kongevej, så ønsker man ikke at bruge den som gennemkørselsvej, fordi det er en smule besværligt. Det synes jeg er en løsning, som giver trafik for alle, ikke kun for de gående og cyklerne, men trafik for alle, det være sig biler, gående og folk i den offentlige transport.

Herudover har vi et par enkelte småting, vi gerne vil have med, når vi taler trafik. Ja, vi vil stadig væk gerne have flere skråparkeringspladser. Der er indgået et parkeringsforlig i udvalget, som vi fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Venstres side er tilfredse med ud fra deisen om, at vi nu har penge til det, vi må lade os nøje med. Det trafikforlig håber vi selvfølgelig bliver gennemført, og der bliver afsat de nødvendige midler til det i de kommende år.

Herudover ønsker vi også at bakke op om de initiativer, der er sat i værk omkring kvalitetsfremme for cyklisterne, også med opsætning af automatiske cykelpumper og andet.

Hvis vi går over til at tale om klima, ja, så står vi over for det mest spændende halvår i Københavns historie, tror jeg godt, vi kan sige, inden for konferencedelen. Vi har først en IOC-konference, og dernæst så har vi den store klimakonference i Bellacentret. Det er vigtigt, vi fra kommunens side bakker fuldt og helt op om at gøre København til en endnu grønnere hovedstad, og det har vi også gjort fra Venstres side.

Vi har været særligt tilfredse med den klimaplan, som, jeg tror, det var en enig Borgerrepræsentation, der vedtog, og vi håber også, at der er opbakning til, at den klimaplan nu også bliver gennemført, og at der bliver afsat de nødvendige økonomiske midler.

Særlig vigtigt i klimaplanen ser vi målet om at skaffe tilstrækkelig meget grøn energi til København, så at vi i København kan opretholde den velstand, vi har i dag, og at strømforbruget for københavnere, men også for kommunen, kan sikres ved hjælp af grøn strøm.

Her ser vi på nuværende tidspunkt vindmøller som en hel del af det, og vi er derfor også meget tilfredse med, at der er udsigt til, at der fra kommunal side vil blive givet tilladelse til opsætning af havvindmøller, men også de steder, hvor det passer ind, til enkeltstående fuldscalevindmøller inden for kommunegrænsen.

Det tredje punkt, jeg har taget med i dag, det er som sagt investering, bl.a. i de nye byområder. Det er jo sådan, at i de nye byområder, som omfatter Ørestad, som omfatter Sydhavnen og også omfatter Havnestad ved Islands Brygge, er der heldigvis rigtig mange københavnere, som har valgt at slå sig ned. Der er rigtig mange tilflyttere, der har valgt at slå sig ned i de områder, og det er i dag mennesker, som bidrager positivt til kommunens udvikling og til kommunens økonomi.

Imidlertid er det ikke sådan, at den kommunale service er fulgt med i områderne. Det gælder kulturtilbud, det gælder skoletilbud, pasningstilbud, men det gælder sådan set også inden for Teknik- og Miljøudvalgets område, udvikling af fællesarealer i byområderne. I meget stort omfang har det været op til de enkelte grundejerforeninger at etablere tilbud til de lokale, som i andre dele af kommunen helt naturligt ligger i den offentlige og skatteyderfinansierede kasse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Vi ønsker ikke en total omsadling fra det private initiativ til den kommunale kasse, men vi synes, at det er helt oplagt, at der bliver et bedre samarbejde mellem de lokale grundejere og de kommunale planer rundtomkring i byen.

Uden for mit eget udvalg vil jeg pege på en enkelt ting, som vi gerne vil have med i budgetforhandlingerne, og det er en styrkelse af svigsbekæmpelsen. Det er sådan, at SKAT og politiet efter den såkaldte Al Capone-metode ryster rockere og AK-81'ere og medlemmer af indvandrerbander godt og grundigt, når de møder dem på gader og stræder, og ofte falder der både BMW'er og guldkæder ud af lommerne.

Kommunens rolle i den forbindelse er desværre en anelse beskedent. Der er en lille gruppe hos Folkeregisteret, som arbejder med at se på svigsbekæmpelse, og den gruppe leverer helt fænomene resultater. Jeg havde fornøjelsen af her ved vores middag i torsdags at sidde ved siden af en af medarbejderne, som kunne oplyse, at for hver million, der blev brugt på hans område, og han havde kun 2½ af dem, så vidt jeg husker, så tjente han 3-4 mio. til kommunekassen og over 8 mio. til statskassen.

Det er helt oplagt, at et område som det er noget, vi skal satse på, fordi det har indflydelse på bandekriminaliteten, når det ikke bliver nær så sejt at være rocker, fordi man altså skal gå rundt i sine billige sneakers fra Bilka, men også fordi vi kan tjene penge på det i kommunen både på de sociale ydelser og på andet.

Morten Kabell (Ø): Jeg kunne bruge lang tid, de ca. 59 minutter, vi jo har, på at læse Enhedslistens hele valgprogram på teknik- og miljøområdet op.

Jeg kunne også bruge lang tid på at læse alle de andre ting op, hvorpå byen skal se anderledes ud. Ingen af delene vil jeg gøre, vores politik er jo i virkeligheden kendt, og vi har nok ikke det store behov for ligefrem at stå og bruge mange timer i aften. Vi vil forvandle byen, gøre den grøn og bilfri og sikre cyklisterne endnu bedre vilkår end i dag. Det er i virkeligheden også budgetmålene for næste år. Det er ikke bare, fordi det er smart, men det er, fordi det er nødvendigt, hvis byen skal leve op til såvel sine egne som andres klimamål.

Budgettet for 2009 så store forringelser for teknik- og miljøområdet. Vi oplevede massive projekter blive aflyst, den kollektive trafik fik fjernet anlægsmidler, som vil koste os dyrt på længere sigt. Budgettet var kortsigtet og skadeligt.

Vi bilder os ikke ind, at vi med budget 2010 kan få genskabt alle de forringelser, der blev gennemført sidste år, men det er vores mål, at vi med årene kan få tilbageført midlerne til metroforgre-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

ningskammeret mod Brønshøj ude ved Nørrebro Station, bare for at tage et eksempel, et metroforeningskammer, der giver mening, og som faktisk vil forbedre den kollektive trafik, men som jo blev fjernet i budget 2009, så kortsigtet det end var.

Til gengæld blev 2009, om end ikke i budgettet, så i løbet af året, murbrækkeren for en af de største trafikomlægninger i byen: Nørrebrogadeprojektet blev vedtaget. Nu mangler vi bare finansieringen, så vi også kan få gaden fysisk udformet for fremtiden. Lad mig sige det stilfærdigt, men dog umuligt at misforstå: Det er svært at forestille sig et budget for 2010, der ikke indeholder de 37½ mio. kr., der skal til for at realisere Nørrebrogadeprojektet.

Også andre områder af trafikken vil have Enhedslistens fokus. Vi har set nok forringelser af busdriften i byen. Det skal gøres anderledes, og det kan gøres anderledes. A-busserne blev introduceret i sin tid som busser med ekstremt høj frekvens. Nu kører busserne med samme frekvens, som en almindelig bus havde i myldretiden for få år siden, forbedringen er forsvundet. Det er ikke godt nok, og det er resultatet af nedskæringerne på busserne, som skal fjernes.

Til gengæld behøver vi måske ikke bruge helt så mange penge på buseksperimenter, som ikke tiltrækker passagerer. Citycirkel og andet lyder måske meget godt, men det er jo spild af millioner, hvis ingen gider køre med dem. Vi bliver nødt til at undersøge, om de er pengene værd, vi bliver nødt til at undersøge, om ikke det kan gøres bedre. For de millioner kunne f.eks. have været brugt på en ordentlig betjening af Sydhavnen, hvad enten det sker med en bus på hjul eller på vand.

Cyklisterne skal have bedre vilkår, vi har kapacitetsproblemer på cykelstierne, og vi bliver nødt til at forholde os til det. Brede cykelstier var for få år siden en joke, der blev grinet af på denne talerstol, da Lars Hutters kom med det første gang. Men i dag er det et uomgængeligt vilkår for trafikpolitikken, og vi bliver nødt til at forholde os til, hvordan vi får gjort de brede cykelstier til virkelighed på bekostning af andre trafikformer, nemlig dem på fire hjul.

For vi har ikke til gengæld brug for flere parkeringspladser, vi har ikke brug for flere veje, og vi har slet ikke brug for den fejltagelse, som en havnetunnel vil være. Lad mig sige det igen: Der er endnu aldrig bygget en vej på denne klode, som ikke gav flere biler totalt set, og vi har ikke brug for flere biler, tværtimod. Skal vi leve op til byens klimapolitik, ja, så er det en mindre trafikmængde, vi skal have, ikke en større trafikmængde.

Fantasifosteret til 18 mia. kr., som et flertal herinde gerne vil gennemføre, og som vi i det her tilfælde kan sige heldigvis til, at Christiansborg også skal ind over, for så går der heldigvis nok en masse år, før det nogen sinde bliver gennemført, vil alene betyde flere biler, det vil aldrig komme til at bety-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

de færre biler. Det er dybt misforstået, når partier stiller sig i spidsen for det projekt i håbet om at skabe bedre kollektiv trafik, bedre trafik i det hele taget. Det bliver ikke tilfældet.

På samme måde har vi heller ikke brug for flere mærkværdige parkeringsløsninger, der reelt set kun har som mål at skaffe flere biler i byen. Det er en fejltagelse, og Enhedslisten vil være på vagt over for, at der i budgettet for 2010 ikke afsættes én ekstra krone til sådanne fejltagelser.

Til gengæld har TMU i sit budgetbidrag fremlagt adskillige investeringscases, som over årene vil give en rigtig god forrentning for kommunen såvel økonomisk som miljømæssigt. De cases vil Enhedslisten huske, for det giver mening både for miljø- og økonomiområdet, uanset om tilbagebetalingsperioden så er 2, 3 eller 10 år. Vi har brug for sådanne cases for at kunne gavne såvel økonomien som kommunens samlede miljøprofil.

Vi erkender i Enhedslisten, at budgettet ikke indeholder uanede anlægsmidler til rådighed. Vi prioriterer, og vi vil indgå i de kommende budgetforhandlinger i sikker forvisning om, at et fornuftigt budget for 2010 vil blive indgået mellem partierne til venstre for midten. Vi er ikke konsensussøgende i Enhedslisten, for konsensus vil betyde en miljømæssig deroute for byen, og hvem har brug for det.

(Kort bemærkning).

Lars Dueholm (V): Som Morten Kabell meget rigtigt sagde, så står vi ikke over for sådanne uanede økonomiske midler i år. Jeg vil derfor også godt sige, at i de kommende budgetforhandlinger synes jeg, at bl.a. Citycirklen, som i dag kører rundt med en masse, ikke varm luft, men så i hvert fald en masse luft inden i sig og forbavsende få passagerer, da også godt kan være en af de ting, vi kigger på.

Det drejer sig i den offentlige transport om, at man skal se på, hvor mange passagerer der får glæde af de penge, vi putter i den offentlige transport, hvordan får vi mest mulig transport for pengene. Der har nogle gange været en tendens til, at offentlig transport var blot godt i sig selv og et godt formål man skulle støtte med uanede mængder af midler. Men jeg synes, det er et godt signal fra Enhedslisten om, at vi skal kigge på, hvor vi får mest for det, og det kunne sagtens være, at det var en opkvadrering andre steder end lige netop Citycirklen.

Signe Goldmann (F): Som SF's ordfører på både miljø- og teknikområdet og på beskæftigelses- og integrationsområdet vil min budgettale i dag handle om begge disse områder. Jeg vil starte med teknik- og miljøområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Om kort tid vil verdens øjne være rettet mod København, når klimatopmødet løber af stablen. Det er helt afgørende, at man får et godt resultat. Det er verdens fremtid, der står på spil, det er ønsket om at sikre, at der også er en bæredygtig verden at give videre til vores børnebørn og til vores oldebørn.

I København har vi vedtaget en ambitiøs klimaplan, som kunne gøre os til foregangsby, det gode eksempel for resten af verden, vidnesbyrdet om, at det kan lade sig gøre. Men der skal sættes handling bag de mange fine ord i klimaplanen.

Selv om man her i budgetforhandlingerne let kan få en følelse af, at der ikke er penge nok, så skal vi måske lige minde hinanden om, at vi bor i et af verdens mest privilegerede lande. Hvis vi ikke synes, vi har råd til at gøre noget, så er der ikke så meget håb for resten af verden. Derfor synes jeg slet ikke, vi kan komme uden om, at vi bliver nødt til at prioritere klimaet også i årets budget.

En del af klimaindsatsen handler også om, hvordan vi får indrettet trafikken i byen, så vi fremmer de miljørigtige transportformer, cyklerne og den kollektive trafik, og minimerer dem, der sviner mest, altså bilerne.

I denne periode har vi taget et meget stort skridt i den rigtige retning ved at lukke Nørrebrogade for gennemkørende biler. Ikke fordi Nørrebrogadelukningen i sig selv er med til at løse alle trafikproblemerne i byen, men fordi Nørrebrogade er et vidnesbyrd om, at vi tør tænke byens trafik på en anden måde, at vi tør gøre op med årtiers vanetænkning om, at veje skal bygges for bilernes skyld og på bilernes præmisser. Jeg vil i den sammenhæng gerne rose Klaus Bondam for ikke at have vaklet på noget tidspunkt i denne her proces.

Næste skridt nu er, at vi får prioriteret en permanent løsning af Nørrebrogade i budgettet, så det kan blive et dejligt og grønt og kønnere og skønnere og sjovere sted, så vi kan vise, at vi kan gøre det på en ordentlig måde. Det er rigtig vigtigt for os. Det er også rigtig vigtigt i det hele taget, at denne her måde at tænke på kommer til at skinne igennem i det budget, der bliver lavet.

På beskæftigelsesområdet har vi en økonomisk krise, som har raset verden over, og som også har ramt beskæftigelsen i København, hvor vi desværre har haft en eksplosiv stigning i ungdomsarbejdsløsheden. Det bliver vi nødt til simpelt hen også at handle på, vi kan ikke bare tabe en ny ungdomsgeneration på gulvet. Der er allerede aftalt en række initiativer, som der er fundet finansiering til, men der er særlig et område, hvor jeg mener, vi er nødt til at gøre noget mere. Det handler om, at Københavns Kommune skal gå foran i forhold til at skaffe praktik- og elevpladser til de unge, og at vi på den måde kan leve op til vores medansvar for, at de kan få en uddannelse. Det kan måske blive svært, hvis pengene til de ekstra pladser skal findes særskilt i budgettet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Men hvis de forskellige forvaltninger måske kan presses til at skabe flere praktikpladser og elevpladser via nogle forpligtende hensigtserklæringer i budgetaftalen, eller at man måske laver en aftale om, at forvaltningerne fremover spytter i en eller anden fælles praktikpladspulje, så ville det i hvert fald være et skridt på vejen.

Det sidste, jeg vil komme ind på, er diskrimination. Som de fleste sikkert ved, så har jeg i al den tid, jeg har siddet i Borgerrepræsentationen, kæmpet indædt for at styrke indsatsen mod diskrimination. Jeg synes, at alle mennesker fortjener at blive behandlet med respekt og at blive vurderet på baggrund af deres holdninger, handlinger og kvalifikationer og ikke på baggrund af andres fordomme.

Institut for Menneskerettigheder har lavet en rapport, der viser, at vi stadig har et godt stykke vej at gå i Københavns Kommune. Der er blevet sat en del i gang, og noget af det sidste er arbejdet med at få lavet en plan for en samlet antidiskriminations- og ligebehandlingspolitik for hele Københavns Kommune. En indsats, hvor der bl.a. skal laves en kommunikationsstrategi i forhold til etniske minoriteter, så vi sikrer, at de får de vigtige informationer, de har brug for. Det vil koste et mindre beløb, og jeg håber også, at vi kan finde penge til det i budgettet.

Et andet område, der også har tæt sammenhæng med diskriminationsindsatsen, er Borgerrådgiveren, Københavns Kommunes ombudsmand. Der er mange, der har opdaget, at han eksisterer, og det er jo heldigt, og som søger ham, når de oplever, at de er kommet i klemme eller er blevet urimeligt behandlet af kommunen. Men de mange nye klager er ikke blevet fulgt op med flere ressourcer. Resultatet kan desværre hurtigt blive, at der bliver mindre tid til at samarbejde med forvaltningerne om at forebygge, at der kommer flere klager.

Jeg ved, at der er andre store områder, der kræver opmærksomhed i budgettet, og at der ikke er så mange penge at rutte med, som vi godt kunne ønske os. Jeg vil derfor holde inde her med ønsket om, at vi i år får en god og konstruktiv budgetproces.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Ja, jeg siger tak for det.

Heidi Wang (V): Ifølge integrationsbarometerets målinger frem til juni 2009 er der både fremgang og tilbagegang på integrationsområdet.

På beskæftigelsessiden kan vi se, at bl.a. for indvandrere og efterkommere er der fremgang fra 2006 til 2009, og det er især indvandrerkvinder, der tegner sig for fremgang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Venstre har i forbindelse med forrige års 2-års budgetforhandlinger prioriteret at sætte fokus på dansksprogsundervisningen og arbejdsmarkedskørekort for at forbedre indvandrerkvinders muligheder på arbejdsmarkedet. Venstre ønsker at fortsætte med at støtte indvandrerkvinders deltagelse på arbejdsmarkedet.

På boligområdet er der også nogle gode nyheder. Antallet af udsatte boligområder er faldet fra 5 til nu 2. Det vil så sige, at vi har 3 ghettoer mindre. Jeg ved godt, at SF ikke er særlig glad for, at man bruger ordet ghetto. Ifølge tryghedsanalyser af disse områder er de stadig væk langt fra at være trygge nok. Derfor ønsker Venstre, at vi skal have flere hotspots i disse fem udsatte områder.

Det er positivt, at forskellen mellem andelen af dømte indvandrere og efterkommere og danskere i alderen 15-19 år viser et fald på 2 procentpoint. Men indvandrerens deltagelse i kultur- og fritidsliv, herunder sportsforeninger, er langt under etniske danskeres. Vi mener bestemt, at det går ud over sammenhængskraften i samfundet.

Som en langsigtet præventiv indsats ønsker Venstre, at unge mellem 12-15 år i disse fem udsatte områder får en aktivitetshandlingsplan og bruger de eksisterende projekter og tilbud i området. Det vil så sige, at det ikke skal koste ret mange penge, fordi vi har så mange projekter.

På skoleområdet er forskellen i karaktergennemsnittet mellem et- og tosprogede elever ved folkeskolens afgangsprøve fortsat stor, og det er meget bekymrende, fordi det betyder, at ungdomsarbejdsløsheden vil ramme dem ekstra hårdt, når de ikke har de færdigheder til at udføre et arbejde. Venstre ønsker at modvirke den negative sociale arv ved at sætte fokus på ungdomsarbejdsløsheden, især for dem, hvis forældre allerede er arbejdsløse.

Når vi ser i kommunens projektbank, som nu har 105 projekter over 50.000 danske kroner, ved vi kun, hvornår de starter, og vi ved, hvornår de slutter. Vi ved ikke altid, om de har virket, da alle projekter, som har modtaget under 100.000 kr., ikke er underlagt evaluering. En stor del af det her projekter er, som SF kalder dem, små projekter.

Venstre mener, at gode projekter, der burde fast forankres, ikke skal pines hvert år eller hvert andet år. Her tænker vi især på indvandrerkvindecentre, Kringebakken og FAKTI. Vi ønsker, at disse tre projekter skal med i den kommende budgetforhandling.

Jette Gottlieb (Ø): Ja, det er jo ingen hemmelighed, at lovgivningen i stigende grad bestemmer det kommunale arbejde. Man må sige, at et af de største lovkomplekser, der er kørt frem i dette år-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

hundrede, ja, det er så ikke så gammelt endnu, det er jo omlægningen af det, der så charmerende hedder beskæftigelsesindsatsen.

Nu ved enhver, der har prøvet det, at det er en meget lille del af indsatsen, der handler om at skaffe ledige i beskæftigelse, og en meget meget stor del af det, der handler om kontrol med de ledige og i flere tilfælde chikane og nedgøring, som når man f.eks. – gudskelov kun i andre kommuner, ikke i København heldigvis – sender folk i ulønnet praktik i deres eget fag, fordi de ikke lige har kunnet finde et arbejde på grund af ledigheden.

Nu ville det jo ligge mig meget fjernt at lægge op til kommunal civil ulydighed, men vi må i det mindste bruge de spillerum, der er.

Samtidig med at budget 10 træder i kraft, bliver også beskæftigelsesøkonomien kommunal, og vi kender endnu ikke de betingelser, vi vil blive udsat for. Men vi ved, at hele den kommunale økonomi kan blive afhængig af arbejdsløshedstallet. Vi står derfor over for nogle ret eksistentielle valg, for hele denne reform træder i kraft på et tidspunkt, hvor vi er på vej ind i en helt regulær kapitalistisk krise og ikke en tilfældig forbigående finanspolitisk boble, som regeringen prøver at bagatellisere det til.

Det er altså blevet kommunernes opgave at føre en egentlig beskæftigelsespolitik. Det betyder, at vi må gøre alt for at skabe rigtigt arbejde med tilhørende lønudbetaling, og man skal aldrig forglemme dertil hørende skattebetaling. For første gang i mange år er det muligt at tænke samfundsmæssigt, og det skal vi gøre. Vi skal nemlig sikre en egentlig beskæftigelse i kommunalt regi. Alternativet er utåleligt.

Med de krav, der efter 1. august i år stilles til aktivering og tidsforløbet heri, kan det simpelt hen ikke lade sig gøre at lave en meningsfuld indsats i en kommune som København. Vi havner meget nemt i en situation, hvor vi må bede den ene halvdel af de arbejdsløse om at grave huller og den anden halvdel plus de syge, ikke at forglemme, om at fylde dem, det er jo ikke helt så tungt arbejde som at grave hullerne.

Vælger vi denne traditionelle vej, så spør jeg jobcentrenes sammenbrud allerede i februar. Men vi skal tænke samfundsmæssigt, og vi skal aktivere aktiveringsmidlerne, ikke de arbejdsløse. Vi skal aktivere aktiveringsmidlerne meningsfuldt først og fremmest ved opkvalificering, der langsigtet vil sikre en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Allervigtigst skal vi sikre, at de unge ikke ryger ind i arbejdsløshed, inden en faglig identitet er opnået. Det er trods alt bedre at være arbejdsløs noget end at være arbejdsløs ingenting og en langt sikrere vej ind på arbejdsmarkedet, hvis man tænker bare en lille smule langsigtet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Det er derfor helt afgørende, at vi får sikret det fornødne antal praktikpladser, og kan vi ikke finde dem i virksomhederne, så må vi oprette dem selv, ligesom vi må kræve det samme af vores leverandører på alle niveauer inklusive hele den beskæftigelsesindustri, der er udviklet i kølvandet på de nye beskæftigelsesregulativer.

Jeg tror slet ikke, at de fleste her er klar over, hvor alvorlig situationen er. I København er antallet af indgåede uddannelsesaftaler faldet til mellem en tredjedel og halvdelen af, hvad den var sidste år. Det er altså virkelig noget, der betyder noget. Vi har prøvet det før, og vi ved, at sporene i sådan en situation skræmmer i mange årtier efter.

Jeg har valgt at koncentrere mig om dette ene kompleks, fordi der er så meget nyt på banen, og fordi det er så utrolig vigtigt, at vi kommer rigtigt fra start. Så må jeg senere i debatten komme ind på mine øvrige kæpheste, nemlig at kvalificeret og kompetent assistance til de sygemeldte bliver en realitet, så vi undgår, at mange syge bliver parkeret på sygedagpenge for så at lande med et brag i det sorte hul mellem to lovkomplekser.

Og en anden kæphest er, at inklusion og respekt bliver det helt overordnede princip for integrationsindsatsen, hvor man f.eks. kan se tosprogethed som en ressource og ikke som et problem i sig selv, og at der ikke sker diskrimination i kommunen, uanset om det er etniske eller aldersmæssige grunde, der betinger det.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Nu kommer borgmester Jakob Hougaard. Vi er ikke så mange i denne sal. Måske skulle man opfordre nogle af sine kolleger til at komme ind og lytte til forhandlingerne.

Borgmester **Jakob Hougaard**: Jeg tænkte også, at hvis jeg havde en knap som formanden, der kan fordoble aktiviteten her i salen bare ved at trykke på den, så ville det være rigtig godt, hvis jeg også kunne gøre det i forhold til beskæftigelsen.

Hvad er værre end at blive arbejdsløs? Ja, der kan jeg kun komme i tanker om én ting, nemlig at man er arbejdsløs og stadig væk ung i en situation, hvor ens selvtillid og tro på fremtiden kan få et alvorligt knæk. Det er det problem, København står over for lige nu. Ungdomsarbejdsløsheden er stigende, den stiger voldsomt, den samlede ledighed blandt unge er steget med 66 pct. fra juni 2008 til juni 2009, altså på bare et år. Det er en ganske markant stigning, som vi her i Borgerrepræsentationen skal være meget opmærksomme på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

Samtidig så ved vi også, at frafaldet på erhvervsskolerne er voldsomt. Hver anden ung, som begynder på en erhvervsuddannelse, dropper ud igen, og det er kun lidt under halvdelen af dem, der falder fra, som kommer tilbage på skolebænken.

Der mener jeg, at vi her i Borgerrepræsentationen virkelig skal anstrenge os, også i forhold til budgetterne, for, at vi ikke taber en generation på gulvet. Derfor er jeg glad for, at vi også i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget bredt mellem partierne har aftalt en række gode initiativer, som kan hjælpe især de unge, man kan sige, som hjælper både med uddannelse og arbejde, hvoraf en del af initiativerne har vi faktisk også skabt penge til via intern omstilling.

Men krise eller ej, vi vil lave flere introforløb til erhvervsuddannelserne, godt i gang er for nogle halvt fuldendt, vi vil tage fat i problemet med negativ social arv. Det er også en dagsorden, som Venstre har forfulgt, vi ved godt, at den har betydning for, om man får en uddannelse eller et arbejde. Og så vil vi opsøge de unge, som er på vej ud i kriminalitet. De skal vide, at vi ikke finder os i, at de er kriminelle, men de skal også vide, at der er et bedre alternativ, som samfundet kan tilbyde. Det skal vi give dem, vi skal hjælpe dem med en ny chance. Det er i princippet aldrig for sent. Det er det budskab, vi arbejder med, også i forhold til dem, der er i fængsel.

Som sagt, de initiativer har vi selv fundet penge til. Men vi får også brug for ekstra hjælp, som flere af talerne her i dag har været inde på, i forhold til praktikpladser, hvor Københavns Kommune kan spille en stor og vigtig rolle rundt omkring i forvaltningerne, dels for at hjælpe de unge, dels for at hjælpe Københavns Kommune selv som arbejdsplads. Vi har jo brug for at rekruttere de unge ind i vores systemer. Det er jo arbejde for fremtiden, som man også faktisk stimulerer ved at bruge praktikpladserne.

Så vil vi også bede om, at der kommer nogle penge til at uddanne de ledige, ikke mindst i forhold til produktionsskolepladser til de unge, der har det lidt svært med at finde en vej ind i erhvervsskolerne.

Hvad er så værre end at blive syg? Ja, der kan man også komme i tanker, synes jeg, om en ret markant ting, nemlig hvis man er syg i lang tid, hvis man oplever, at arbejdsgiveren vil tabe tålmodigheden stille og roligt, og hvis sagsbehandleren ikke har tid til at hjælpe. Det er også en situation, som giver tabere for os alle sammen.

Jeg kan komme i tanker om tre tabere. Der er den syge, som ikke blot rammes af sygdom, men også af mange forskellige følger, han eller hun mister det daglige samvær med kollegerne, han eller hun føler sig usikker på fremtiden. Og så er der spørgsmålet, kan man bevare jobbet. Måske havner

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

man i en afhængighed til det offentlige system og nogle ydelser og til de her rigide samtaler på sygedagpengecentret, som loven foreskriver. Det er ikke et liv, som er godt. Der er nogle, der siger, man bliver mere syg af at være syg, og derfor er det vigtigt med den tidligere indsats.

En anden taber på det her det er arbejdsgiveren, som ikke blot må undvære en kollega, men også taber mange vigtige ressourcer. Den nytte, som en medarbejder har på arbejdspladsen, al den viden, der er, ja, den er jo tabt i den periode, den syge er væk. Man har også investeret i at skabe den viden, og det har man også tabt, man har ikke overblikket over, hvor længe den syge er væk. Måske kan man også se frem til en dag, hvor der skal ske en fritstillen.

Og så er der samfundet. Det er jo altid taberen, fordi vi har et moralsk ansvar for, at vores borgere er sunde og raske, men vi har også en regning, en meget kontant en, som skal betales. Den syge medarbejder skaber ikke vækst i samfundet, den syge medarbejder betaler ikke skat, og så skal vi som kommune også til lommerne med sygedagpengene, som der jo ikke er refusion for efter et år. Det er rigtig, rigtig dyrt.

Der er tre tabere ved en langtidssygemelding, og derfor skal der også være tre vindere ved en investering her. Derfor synes jeg, det er utrolig vigtigt, at vi prioriterer en indsats for at hjælpe syge københavnere til at fastholde kontakten til arbejdsmarkedet. Vi skal hjælpe dem med en tidligere kontakt, vi skal sørge for, at der sker en træning.

Derfor synes jeg, det er dejligt, at vi her i Borgerrepræsentationen har støttet en indsats for de syge her i de senere par år, men den indsats falder bort med årets udgang. Derfor er det et vigtigt ønske hos mig, at vi også i de kommende år vil prioritere vores indsats over for de syge, sådan at vi kan hjælpe dem til at fastholde en kontakt til arbejdsmarkedet.

Jeg synes, vi i en tid med en krise netop må gøre lige præcis det at prøve at udnytte de potentialer, der ligger i at fastholde vores medarbejdere på arbejdsmarkedet. Vi skal hjælpe de syge, vi skal hjælpe vores arbejdsmarked og virksomhederne, og så skal vi hjælpe den samfundsøkonomi, som jo her med en meget storsvedende Claus Hjort Frederiksen blødte med 85 mia. kr. i årets finanslov. Derfor er det et utrolig vigtigt område, at vi investerer i.

Generelt mener jeg, at de ønsker, som jeg præsenterer her på Beskæftigelses- og Integrationsudvalget, er ret beskedne og også et udtryk for, at årets budget jo er smalkost. Vi står i en alvorlig krise, vi ved godt, at pengene ikke hænger på træerne. Men jeg mener altså, at det er vigtigt, at vi også sørger for at tænke langsigtet, at vi prioriterer dem, som holder hjulene i gang, nemlig vores medarbejdere, og at vi også hjælper dem, der har det svært, dels på socialområdet naturligvis, dels i forhold til de ældre,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

men også i forhold til de syge. Så skal vi naturligvis ikke glemme fremtiden, som jo er de unge, og det er jo også derfor, at det også fylder meget på den ønskeliste, som jeg går til budgetforhandlinger med.

Thor Buch Grønlykke (A): Socialdemokraterne vil prioritere sundhedsområdet og socialområdet, især socialområdet skulle jeg sige, igen. Det er på mange måder et område, som trænger, men socialområdet er måske det område, der trænger allermost i kommunen. Det skulle selvfølgelig siges, at der er mange områder, der trænger, men socialområdet er det, der trænger mest. Så ser vi, om tredje linje går bedre her.

Der er brug for, at vi gør det bedre med socialpsykiatrien, der er brug for bedre boliger til handicappede, og så er der brug for, at de mange gode initiativer, der allerede er sat i værk, og som har været en succes, kan fortsætte, selv om finansieringen er løbet ud. Jeg vil ikke nævne de enkelte projekter, for jeg synes, at der er så mange, der fortjener at kunne fortsætte, at det ville være en skam at nævne nogle frem for andre.

Men som så mange andre områder i kommunen er der stadig brug for at se kritisk på socialforvaltningen og prioritere vores ressourcer. Der er få områder, der er velpolstrede, og vi bør fremover se på, om vi kan fordele ressourcerne, så de områder, hvor det ikke er tilfældet, får flere ressourcer.

Der er også områder, hvor vi fortsat må forbedre styringen og kan effektivisere betydeligt. Jeg er f.eks. stadig ikke tilfreds med styringen på handicapområdet, og med de kritiske briller på må man spørge: Kan det være så svært? Jeg forstår ikke, at der ikke bliver løst flere problemer.

Jeg kan ikke sige mig fri for at sidde tilbage med følelsen af, at der mangler et pres fra den allerøverste daglige leder for at få gennemført rationaliseringer. I stedet hører man med sikkerhed, at der mangler penge, når der er et problem. Det er ikke altid det rigtige svar, men med vores styreform er det et opportunt svar.

Vi var stolte over, at det lykkedes sammen med de borgerlige sidste år at sætte 14 mio. kr. af til fattigdomsbekæmpelse. Men man må undres over, at en stor del af pengene endnu ikke er udmøntet. Der er mange ting, der går for langsomt, desuagtet at der er et hav af undskyldninger.

Men der skal også roses for de omstruktureringer, som der er sket. Nuvel, det hele er måske ikke sket af kærlighed til forandring, men vi efterlader en socialforvaltning efter denne periode som et mere rationelt organiseret sted.

Det værste ressourcespild er dog på grund af vores strategi og den nationale strategi for socialområdet. Man skulle tro, at alle vidste og arbejdede efter de helt basale erkendelser, eksempelvis at det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

ikke er nok, at man vil det godt, og at man skal have en vis størrelse for at kunne arbejde professionelt med tingene, at ildsjæle, som arbejder lokalt, skal have opbakning, men ikke nødvendigvis fuldtidsansættes.

Selvfølgelig det vigtigste, at vi som politikere ikke skal styre efter vores egne små hassan'er, men lave en strategi for udviklingen af områder og dertil ordentlige programmer, som kan gennemføre visionerne. Kun derved kan vi få den systematik, der skal til, og kun derved kan vi opsamle den viden, der skal til for, at vi kan finde ud af, hvad der virker bedst. Men det gør det ikke alene. Vi er nødt til at investere i vidensudvikling, vi kan ikke regne med, at staten klarer forskning og udvikling, det sker ikke i særlig høj grad.

Vi er nødt til selv at kunne evaluere den indsats, som vi laver, på et videnskabeligt niveau, så vi kan stole på resultaterne. Det er oplagt, at vi på den måde også kan sikre efteruddannelse og spændende arbejdspladser. Det er også helt sikkert, at vi kan trække endog mange ressourcer hjem til kommunen, hvis vi turde satse på denne måde. Kommunen ville på grund af sin størrelse kunne spille en helt unik rolle på socialområdet i Danmark, ja, måske endda i verden.

Et andet tiltag for at sikre bedre styring er resultatbaseret styring. Jeg skal forsøge at undlade at kalde det performance management, for så kobler vennerne til venstre hjernen fra, og den videre debat bliver helt overtaget af reflekser. Det er synd, og det er, venner, dumt. Dette er en måde at sikre et udviklingspres, altså resultatbaseret styring er en måde at sikre et udviklingspres, som giver kvalitet for borgeren, i stedet for ren markedstænkning. Det er en måde, så private indsatser ikke kan slippe af sted med at lave noget af dårlig kvalitet i vores markedsgjorte sektorer.

Det er fremtiden for os, som er kritiske over for ren markedstænkning og godt ved, at det er nødvendigt med et udviklingspres for alle organisationer, hvis de ikke skal blive ineffektive og hensygne. Det gælder også det offentlige.

Jeg glæder mig til den sidste tid i Socialudvalget. Det er glædeligt, at det virker som om, at der er konsensus om at forsøge at prioritere socialområdet i de kommende forhandlinger. Lad os sammen få udstukket endnu flere gode pejlemærker til gavn for de dårligst stillede københavnere i den sidste del af perioden.

Manu Sareen (B): På integrationsområdet har vi i de seneste år begyndt at bevæge os helt klart i den rigtige retning, borgmesteren var også inde på det. Der er kommet flere i arbejde, der er færre udsatte boligområder osv. Begge dele kan man selvfølgelig se på vores integrationsbarometer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

Nu ved jeg ikke, om Jakob Hougaard er blevet radikal, eller om jeg er blevet socialdemokrat, men altså vi er jo inde på mange af de samme ting, undtagen på ét punkt, og det er en moské. Vi skal have en ny moské, eller vi har faktisk haft en moské i rigtig lang tid, men hvis man hører på debatten, så skulle man tro, vi skulle have en ny moské. Som bekendt så har vi religionsfrihed, og der er jo mange af os, der ser det som noget, der kan være fremmede for integrationen.

Når det så er sagt, så er vi da hos Det Radikale Venstre temmelig kede af integrationsborgmesterens lidt besynderlige meldinger på det her område. Borgmesteren var jo ude og sige, at der er tre grupper af tabere i København, og jeg har lyst til at sige lidt komisk, at der er da også en fjerde gruppe, og det er de muslimer, som åbenbart ikke føler sig repræsenteret af integrationsborgmesteren, og det kan vi kun mene er rigtig, rigtig ærgerligt.

Men vi har samtidig med rigtig stor glæde noteret os, at overborgmesterkandidat Frank Jensen – som ikke er her mere... (*Afbrydelser*). Frank Jensen, som sad oppe i logen, er gået – er meget enig med Det Radikale Venstre, så der er lys for enden af tunnelen.

Det går godt på mange områder, men det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke står med en masse udfordringer, for det gør vi, men blot for at sige, at vi i det daglige, nogle mere end andre, alt for ofte har tendens til at fokusere kun på problemerne på integrationsområdet i stedet for at se på det, der fungerer. Det er der rigtig, rigtig meget, der gør. Nu var Thor Buch Grønlykke oppe og rose Socialudvalget. Jeg vil helt klart også rose Integrationsudvalget for det fantastiske arbejde, vi på tværs af partierne har lavet for at få integrationen til at virke.

Men det er vigtigt selvfølgelig som sagt at få tegnet et meget mere nuanceret billede af de udfordringer, som vi står over for.

Bandekrigen er der rigtig mange, der har været oppe og tale rigtig meget om fra alle partier her, og den fylder selvfølgelig rigtig meget. Bandekrigen er selvfølgelig en meget, meget kompleks størrelse, og man kan ikke bare komme med en enkelt årsag til bandekonflikten, men der er i hvert fald én ting, som vi er nødsaget til at se i øjnene, og det er, at vi skal være meget, meget skarper på den forebyggende indsats. SF var også inde på, og borgmesteren var også inde på, at den forebyggende indsats er alfa og omega.

Det, der også er rigtig, rigtig vigtigt, er, at vi sikrer tosprogede en uddannelse efter endt skolegang. Vi har talt meget om frafald, og vi ved, at på nogle ungdomsuddannelser er frafaldet blandt etniske minoriteter på omkring 60-70 pct. Med det voksende etniske proletariat, som man risikerer med det store frafald, så er det simpelt hen for nemt for mange kriminelle bander at hverve nye medlem-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

mer, fordi de simpelt hen kan lokke med det, som er rigtig vigtigt for mange af de unge mennesker, som ikke har noget at miste i deres liv, som lever i et tomrum, og det er simpelt hen penge, status og accept modsat det omkringliggende samfund. Det er et problem, som vi skal bekæmpe.

Derfor vil vi selvfølgelig prioritere i Det Radikale Venstre forebyggelse, væresteder og fritidsmuligheder generelt for unge mennesker i udsatte boligområder. Der findes ikke nogen hurtige hovsaløsninger i bandekrigen, men den forebyggende indsats står helt klart centralt for Det Radikale Venstre. Det her er særligt unge mennesker, som flirter med banderne, og banderne ses som sagt som meget, meget spændende, og det skal vi have ændret, og det skal være uattraktivt at være bandemedlem.

Her er SSP-samarbejdet selvfølgelig rigtig, rigtig centralt. SSP-medarbejderne i Københavns Kommune kender de unge, de kan arbejde meget mere målrettet med dem og specielt de unge, som er på vej ud i kriminalitet. Derfor ser vi gerne fra Det Radikale Venstres side, at gadeplansarbejdet styrkes meget mere, end det allerede er tilfældet i dag.

Så skal der også sættes konsekvent ind over for ulovligt fravær i skolen, og den hårde kerne af børn og unge, som udviser antisocial adfærd, skal mandsopdækkes. Der skal signaleres, at der holdes øje med børnene og de unge, samtidig med at de skal præsenteres for positive rollemodeller. Vi ser helt klart, at et tiltag som Den korte Snor udvides i den grad. Vi mener helt klart, at det er den rigtige vej, hvis man skal ændre antisocial adfærd i folkeskolen blandt børn og unge.

Når det er sagt, så skal vi selvfølgelig også lytte til den helt forståelige utryghed, som mange af borgerne i København giver udtryk for, når kuglerne flyver omkring ørerne på dem. Bo Asmus Kjeldgaard har forklaret meget, meget malerisk, hvordan han har siddet på Blågårds Plads sammen med Bjarne Fey, og kuglerne er fløjet om ørerne på ham. Det må man jo tage til efterretning.

Derfor så skal hotspotordningen udvides til områder som Nørrebro, men også Tingbjerg skal selvfølgelig med. Vi har sat den her bevægelse i gang i Integrationsudvalget, men pengene skal findes, og det er vi klar til i Det Radikale Venstre. Hotspot skal imødegå kriminalitet, oplevelse af utryghed og hjælpe kriminalitetstruede børn og unge og familier med særlige behov. Med hotspot signalerer vi nul-tolerance over for kriminalitet, utryghedsskabende adfærd, og der tages selvfølgelig hånd om sociale forhold, der igen skaber den kriminalitet, som vi er vidner til. Hotspot gør en forskel, og beboerne har ventet længe nok. Derfor kan det selvfølgelig kun undre os, at SF ikke slutter helhjertet op om en udvidelse.

Som altid så er vi jo radikale, og vi går til forhandlingerne med et åbent sind og indstillet på at søge indflydelse, på hvilken side af bordet det end er muligt. Tak.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard**: Jamen tak for meldingen fra Manu Sareen om, at han er blevet socialdemokrat ved at gå ind for integration også politisk. Men det var ikke det, der gjorde, at jeg kom herop.

Jeg vil bare lige sige i forhold til diskussionen om moské, at jeg jo meget varmt går ind for religionsfrihed og har haft en meget god dialog også med trossamfund i København. Jeg har i flere år været med til at arbejde for, at vi får en moské bygget ude på Amager, og har også været i stand til at få en dialog op at køre mellem Muslimernes Fællesråd og BAK-gruppen, der ejer grunden derude. Jeg håber, at det også vil bære frugt, så vi derude kan få en moské i København, som kan samle muslimerne.

Jeg synes også, det er vigtigt, at man ikke begår den fejltagelse at tro, at der ikke er nogen moskeer. Dem er der sådan set masser af. Vi har 86.000 muslimer her i hovedstadsområdet, og man vurderer, at ca. 30 pct. af dem regelmæssigt kommer i en moské. Faktisk kan jeg oplyse, at vi har hele 49 moskeer her i hovedstadsområdet, og det ville jo være dejligt, hvis der også i byen blev plads til en markant moské, som man kunne være stolt af som københavner. Så hvis man skulle have troet noget andet, så må jeg endelig gendrive den misforståelse.

Jeg går i høj grund ind for trosfrihed og for, at muslimerne får mulighed for at udøve deres tro her i vores by. Med fare for, at der går burka i debatten, så vil jeg bare bruge det som en kort bemærkning til at få den misforståelse rettet.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mogens Lønborg**: Det var Manu Sareens bemærkning om, at nu skal vi altså også i skolen have strammet op med hensyn til fravær. Det er jeg fuldstændig enig i, jeg synes bare, jeg har hørt det så mange gange, så mange år.

Nu er børne- og ungdomsborgmesteren her ikke, har jeg lige fået at vide, for jeg ville egentlig have stillet spørgsmålet til ham, men så må jeg ved anden lejlighed få ham til at forklare sig med hensyn til, hvad er status i dag, det er da blevet sagt så mange gange.

Jeg er sikker på, at Manu Sareen har ret i, at det har behov for at blive strammet op. Hvorfor sker der så ikke noget, hvorfor kan man ikke sørge for, at de unger, som ikke kommer i skolen, bliver der taget hånd i hanke med og med forældrene osv. Når vi snakker om forebyggelse og alt muligt andet, så burde det være en relativt lille sag. Så det undrer mig bare, at der stadig væk i flere år bliver sagt det,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2009

men der sker ikke en pind. Men jeg må jo stille spørgsmålet på et tidspunkt, hvor vi har børne- og ungdomsborgmesteren.

Borgmester **Klaus Bondam**: Tak for det.

Jeg skal ikke kunne give borgmester Mogens Lønborg svar på det, han spørger om, og jeg skal fatte mig i ganske stor korthed.

Jeg vil blot takke Venstres Lars Dueholm for at rejse problematikken omkring de private grund- ejeres samarbejde med kommunen. Det er noget, jeg selv har kæmpet meget for. Jeg håber, vi kan arbejde sammen omkring det.

Jeg vil også gerne kvittere for et godt samarbejde omkring bl.a. parkeringsforliget, og jeg har med glæde noteret mig Venstres ønske om at være med i en finansiering af klimaplanen.

Så vil jeg dog også gerne lige korrekse. Der er ikke nogen planer om at lukke Amagerbrogade for gennemkørende trafik, ej heller Vesterbrogade, som i øvrigt blevet trafikrenoveret for ganske få år siden. Jeg synes, det kunne være fint at se Gammel Kongevej-modellen andre steder i byen. Det, man blot skal huske omkring Nørrebrogade, det er, at lige bestemt den transportkorridor for kollektiv trafik og cykler, som Nørrebrogade udgør, ses ikke nogen andre steder.

Så vil jeg gerne takke både Morten Kabell og Signe Goldmann for opbakningen omkring Nørrebrogade. Til Signe Goldmann særligt tak for de meget venlige ord, fordi det er nemlig lige bestemt, som hun siger, et vidnesbyrd om at tænke på en anden måde i denne by.

Så disse var ordene fra min side. Tak.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Jeg foreslår, at vi oversender sagen til 2. behandling den 8. oktober.

Økonomiudvalget har vedrørende budgetforslaget anbefalet, at sagen mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget.

Økonomiudvalget har endvidere anbefalet, at Borgerrepræsentationen fastsætter frister for fremsættelse af ændringsforslag og underændringsforslag til budgetforslaget. Fristen er for fremsættelse af ændringsforslag til budget 2010 mandag den 21. september kl. 12. Fristen for fremsættelse af underændringsforslag for budgetforslaget er onsdag den 30. september 2009, også kl. 12. Økonomiudvalget er undtaget fra disse frister.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. september 2009**

Nu er vi beslutningsdygtige, så jeg går ud fra, at der ikke ønskes afstemning herom. Fristerne er herefter fastsat som foreslået. Tak for i aften.

Mødet sluttede kl. 18.20
